

อนัน

风流书呆
เฟื่องหลิวซูต
เขียน

littleell.
แปล

Leila
วาด

3

ฟ้า
ก็
รัก
ก็
ยัง
เป็น
เธอ

女配不掺和

๑๕๗

ก๊ภพก๊ชาติก๊ยังเป็นเธอ

女配不掺和 เล่ม 3

เฟิ่งหลิวซูโต 风流书呆

เขียน

littleell.

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

หลังหลินตันจากไป ในเรือนเจียบสงบเป็นพิเศษ
ที่ผ่านมาเวลานี้นางอ่านตำราอยู่ในห้องหนังสือแล้ว
เสียงท่องตำราลอยมาเป็นครั้งคราว คล้ายผึ้งผึ้งใหญ่ร้องหึ่งๆ
เซว่บ้วยงเคยตกหัวนางหลายต่อหลายครั้ง นางมักตอบรับ
แต่พอถึงเวลากลับลิ้มเลือน รวากับว่าการท่องหนังสือออกเสียงเป็นนิสัยของนาง
กระทั่งเวลานี้เซว่บ้วยงก็คุ้นชินกับนิสัยนี้ของนางแล้ว
เมื่อจู่ๆ ไม่ได้ยินเสียงนี้ เขารู้สึกอึดอัดไม่สบายใจแทน
— เฟิ่งหลิวซูโต

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบทรกรุ๊ป

ก๊อปปี้ชาติก็ยังเป็นเธอ เล่ม 3

女配不掺和

อณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks บัญธู

《女配不掺和》Vol. 3

Original story and characters created and copyright © 风流书呆 Feng Liu Shu Dai
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Corporations Public Company Limited
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

ลิขสิทธิ์นี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้
การทำซ้ำ ตัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6092-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายการ ตัดกร วัฒนาสุทธีวงศ์
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ จรัส ภายโรจน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ออกแบบปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธ์
คอมพิวเตอร์ มั่นสนันท์ • พิสูจน์อักษร ส่องนภา รักตรวิสัย • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละขอ

คำนำสำนักพิมพ์

ก๊อปกี่ชาติก็ยังเป็นเธอของเพิงหลิวชูไต้เล่มนี้ หลินตัน นางเอกของเราจะอยู่ในโลกไหน มีความถนัดอะไร และเรื่องราวจะเป็นอย่างไร รับรองว่าผู้อ่านจะเพลิดเพลินไปพร้อมกับชีวิตที่โลดแล่นของหลินตันแน่นอน

สำหรับตอน “นางกู” ในเล่มนี้จะมีเนื้อหารุนแรงและมีการทารุณเด็ก โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

และต้องบอกกันอีกครั้งว่า นิยายเรื่องนี้มีตอนพิเศษเพิ่มเติมที่เพิงหลิวชูไต้เขียนขึ้นสำหรับผลงานฉบับภาษาไทย รออ่านกันได้เล่มสุดท้ายนะคะ

จ.ร.น

หลินต้นกลับมาถึงงานเสื่อเภา
กล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า
“พี่ใหญ่ พวกเราแต่งงานกันเถิด”

ตะเกียบของเซวป้วยร่วงลงพื้นกะกั๊ก หันส่งเสียงดังเกร็ง
หลินต้นเห็นท่าทางตื่นตะลึงของเภา ก็หัวเราะนิด ๆ กันควัน

“พี่ใหญ่ ข้าชอบความรู้สึกที่ท่านปกป้องข้าเจ้าค่ะ”

เซวป้วยค่อยได้สติ ดึงตัวนางเข้าสู่อ้อมอก

พรหมจูเรือนผมของนางเบาบาง

กล่าวอย่างหนักแน่นจริงจังราวกับให้คำมั่นสัญญาว่า

“หลินต้น ข้าจะปกป้องเจ้าชั่วชีวิต”

ช่างปัก 36

ตั้งแต่เช้าวัน เมื่องี้ออกตั้งใจปักผ้าอยู่แต่ในห้อง หากไม่มีกิจธุระ
น้อยนักที่จะออกมาเดินข้างนอก วันนี้หลี่หมิ่นเรียกพบนางเหมือนอย่างเคย
และสอบถามความคืบหน้าในการตัดเย็บชุด นางนำชุดที่เย็บปักเรียบร้อยแล้ว
ออกมา “ไทเฮาพะคะ ตัดเย็บฉลองพระองค์มังกรของฮ่องเต้เสร็จแล้ว
ส่วนฉลองพระองค์หงส์ก็ใกล้จะเรียบร้อยแล้ว ทอดพระเนตรก่อนนะพะคะ
หากมีที่ใดไม่ถูกพระทัย หม่อมฉันจะแก้ไขให้ทันทีพะคะ”

หลี่หมิ่นถือชุดคลุมหงส์สีทองเรื่องรอง ถอนหายใจเอ่ยว่า “เป็นผลงาน
ที่ประณีตเหลือล้ำ! ชิวเตียนกล่าวไม่ผิด เจ้าเก่งกาจกว่าช่างปักในวังหลวง
เหล่านี้มากมายนัก!”

นางกำนัลใหญ่ของหลี่หมิ่นกล่าว “แถบหูหิ้วถือเป็นอุ้มใหม่ที่รวบรวม
ช่างปักที่ดีที่สุดในใต้หล้า แม้ฝีมือช่างปักในวังไม่เลว แต่หากจะค้นหา
ยอดฝีมือที่แท้จริงก็ยังคงต้องไปลองค้นหาที่แถบหูหิ้วพะคะ”

เมื่องี้ออกมือ กล่าวถ่อมตัว “ไทเฮาตรัสชมเกินไปแล้วพะคะ
ท่านอาชมกันเกินไปแล้ว หากกล่าวถึงทักษะการปัก วิธีปักของชูโจว
วิธีปักของซือชว่น วิธีปักของหูหนาน วิธีปักของกวางโจว ล้วนมีจุดเด่น
เฉพาะตน มิแบ่งแยกสูงต่ำ โชคดีที่หม่อมฉันฝึกฝนมาได้บ้าง ภายหลัง
ยังต้องฝึกฝนอีกมากพะคะ”

“เป็นเช่นนั้นแล้ว เจ้ายังต้องฝึกอีกหรือ อยู่จนแก่เฒ่าฝึกจนแก่เฒ่า

โดยแท้” หลีหมิ่นพึงพอใจผลงานการปักกลองพระองค์มังกรของฮ่องเต้ และชุดหงส์ยิ่ง ย่อมรู้สึกชื่นชอบยิ่งยิ่ง นางแม่มริมฝีปากแล้วยิ้ม กล่าวลากเสียงยาว “ได้ข่าวว่าชุดหงส์ของตู้ผ่านगेमได้ใช้สีเหลืองสดใส นางหาช่างปักจากภายนอกเองหรือ”

นางก้านลใหญ่พยักหน้ากล่าวว่า “เพคะ นางก้านลในตำหนักซู่ไปปรับผ้าแดงสองสามผืนที่กรมวัง กล่าวว่าเพื่อใช้ตัดเย็บชุดหงส์ ช่างปักของพวกเขาแซ่หลิน เป็นช่างที่ตู้หรงชงหลานชายของไทเฮาบุรพามาจากเขตหลินอัน ตระกูลของนางเปิดร้านเย็บปักแห่งหนึ่ง แต่กลับเป็นทนายาทกองโจรม้า และเริ่มฝึกฝนการเย็บปักเมื่ออายุสิบห้า เวลานี้เล่าเรียนได้เพียงสองปีกว่าเท่านั้น ไม่ทราบว่ามีมือการเย็บปักเป็นอย่างไรเพคะ”

แน่นอนว่าชาวที่นางก้านลใหญ่สืบมาได้ย่อมเป็นชาวที่ตู้ไทเฮาปิดบังข้อเท็จจริงไว้ ขณะหลีหมิ่นยังคงต่อกรกับพระสนมคนอื่นหรือองค์ชายคนอื่นอย่างลับๆ ตู้ไทเฮาได้แผ่อำนาจของตนครอบคลุมทั่วทุกสารทิศในวังหลวงหรือถึงกับทั่วทั้งเมืองหลวงแล้ว ยามที่ยังไม่ถูกปลด นางก็เป็นผู้ดูแลหกตำหนัก เล่นเล่ห์ซ่อนกลปิดบังอำพราง นับประสาอันใดกับยามนี้เล่า หากเรื่องที่นางไม่ยอมให้ผู้อื่นทราบ แม้คนผู้นั้นมีเหตุพิพาทพิพัยก็อย่าคิดว่าจะสืบทราบ

หลีหมิ่นสายศิระะ ยิ้มเหยียดหยามเหลือประมาณ “ข้าสวมชุดสีเหลืองอร่าม ตู้ผ่านगेमไม่มีทางใส่ชุดเหมือนข้า นางย่อมไม่ใช้งานช่างปักที่ข้าเชิญมา เพราะนางผู้นั้นถือตัวที่สุดและโง่เขลาเบาปัญญาที่สุด” ทันทีที่กล่าวจบหน้าหลีหมิ่นพลันเปลี่ยนสี กล่าวเสียงเย็นชาว่า “ไม่รู้ว่ามีผู้ใดสักแผลเป็นบนหน้าผากนางให้กลายเป็นบุปผางาม ทำให้รูปโฉมที่อัปลักษณ์ของนางสะคราญยิ่งขึ้น หากไม่เป็นเช่นนั้น ฮ่องเต้พระองค์ก่อนจะให้นางโดยเสด็จกลับมาด้วยหรือ ถ้าข้าหาตัวคนผู้นั้นพบ ข้าจะลงโทษให้หนักเสีย!”

“อย่ากริ้วไปเลยเพคะ ตรวจสอบเรื่องทั้งหมดนี้หลังพิธีราชาภิเษกก็ยังไม่วายนะเพคะ” นางก้านลใหญ่รีบเกลี้ยกล่อม กระทั่งวันนั้นพวกนางยังไม่ตระหนักว่า ขอเพียงพวกนางยังอยู่ในวังหลวงย่อมเป็นวิหคในกรงเป็นลูกไก่ในกำมือให้ตู้ไทเฮาบีบบั้แบนเท่านั้น

“เจ้ากล่าวถูกต้อง ยามนี้สิ่งสำคัญที่สุดคือพิธีราชาภิเษกของไอรสซ่า

เรื่องอื่นเอาไว้ทีหลัง โอโธสข้าคงเลิกเรียนแล้ว เจ้าไปดูด้านนอกที” หลี่หมิ่นโบกมือกล่าว

นางก้านัลใหญ่ออกไปแล้ว ลักพักก็อุ้มฮ่องเต้น้อยวัยเพียงห้าขวบเข้ามา จากนั้นส่งเข้าอ้อมแขนของหลี่หมิ่น สองแม่ลูกมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง โอบกอดพุดจาอย่างรักใคร่สนิทสนม โดยมีได้สังเกตท่าทางที่ทั้งตระหนกตกใจทั้งหวาดหวั่นและสองมือสั่นเทาของเมิ่งซือ นางคาดไม่ถึงว่าหลินตันก็เข้าวังเช่นกัน ไซ่ หลินตันและตู้หูเยียนเป็นสหายสนิทกัน ถ้ามีตู้หูเยียนคอยชักนำ ย่อมเป็นไปได้มากที่ตู้ไ้เธอจะเลือกนางให้เย็บปักชุดหงส์

พอนึกถึงทักษะการปักเหนื่อธรรมดาและฝีมือการวาดภาพสมจริงของหลินตัน ในใจเมิ่งซือก็รู้สึกประหลาดใจว่าทำไมเธอจะอ่อนแอ นางพับชุดมังกรหงส์ทั้งสองชุดด้วยมือสั่นเทา จากนั้นกล่าวขอตัวด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง

หลี่หมิ่นไม่แม้แต่จะมองนาง เพียงโบกมือให้นางจากไป

นางเดินออกจากตำหนัก แสงแดดด้านนอกสาดส่อง นางเกิดความคิดที่ว่า “หากหลอมละลายกลายเป็นควันในยามนี้ก็คงไม่เลว” หลังชิงไหวชิงพริบกันหลายต่อหลายครั้ง นางหวาดกลัวหลินตันอย่างสมบูรณ์ หากนางเย็บปักฉลองพระองค์ให้หลินตันมิได้ ทำให้หลี่หมิ่นและฮ่องเต้น้อยโดดเด่นกว่าตู้ไ้เธอไม่ได้ นางไม่ทราบว่สิ่งทีรอนางอยู่คืออันใด

เดิมคิดว่านี้เป็นงานที่ดีจะนำพาชื่อเสียงและโชคลาภมาให้ ทว่าเพราะหลินตันยื่นมือเข้ามาแทรกจึงกลายเป็นกับดักที่ยากจะคาดเดาร้ายดี เมิ่งซือในเวลานี้สับสนว่านุ่นยิ่งนักและทำอันใดไม่ถูก นางเดินโซเซไปมาขณะลงบันไดจนแทบพลัดตกลงไป นางก้านัลทั้งหลายที่ตามหล่นางรีบเข้าไปคว้าห่อของในมือของนาง ทว่ากลับไม่สนใจว่ความเป็นความตายของนางเลย เห็นได้ชัดว่ฉลองพระองค์สำคัญที่สุด และนางเป็นเพียงเครื่องมือหนึ่งเท่านั้น

ท่าทางของนางก้านัลแสดงออกถึงชะตากรรมของนาง หากนางพ่ายแพ้ให้หลินตันอีกครั้ง

หลังเมิ่งซือกลับถึงห้องเย็บปักก็รีบส่งข่าวถึงพี่ชายและหลี่ชีวเตียนเพื่อขอให้พวกเขาช่วยคิดหาวิธี หลี่ชีวเตียนตัดสินใจสนทนากับนางก้านัลด้วยหวังอยากทำลายสองมือของหลินตัน ทว่าตู้ไ้เธอดูแลจัดการตำหนักชีอู่เยี่ยงถึงเหล็ก แม้แต่แมลงวันตัวหนึ่งก็บินเข้าไปไม่ได้ นับประสาอันใดกับสายสอดแนม

ที่ตำหนักอื่นส่งเข้ามา หลี่ชิวเตียนยังคงหาจิ้งหะลงมือไม่ได้ เวลาก็ล่วงเลยไปวันแล้ววันเล่าเช่นนี้

หนึ่งเดือนต่อมา พิธีราชาภิเษกจัดขึ้นตามกำหนด พรหมแดงทอดยาวนับแต่หอสังการะฟ้าไปจนถึงตำหนักจินหลวน หลังห้องเต็น้อยและไทเฮาทั้งคู่บวงสรวงสวรรค์เสร็จแล้วก็ค่อยๆ เดินไปตามพรหมแดงผ่านบรรดาขุนนางน้อยใหญ่ทั้งนุ่นและบู๊ขึ้นบันไดสูง ก้าวสู่จุดสูงสุดแห่งอำนาจ

ขุนนางน้อยใหญ่นับร้อยยืนอย่างอดทนอยู่สองข้างทาง หลี่หมิ่นจูงฮ่องเต้น้อยค่อยๆ เดินออกจากตำหนักเฟิงเจ่า ส่วนตู้ไทเฮาเดินออกจากตำหนักซู่เพียงลำพัง

นี่คือความแตกต่างของมารดาบังเกิดเกล้าและมารดาใหญ่ แม้มารดาใหญ่จะทรงเกียรติ ทว่ากลับเทียบมารดาบังเกิดเกล้าที่มีสายสัมพันธ์ทางสายเลือดมิได้ ในหัวใจของฮ่องเต้น้อย ผู้ที่เขาสนิทสนมและพึงพิงเสมอมา มีเพียงมารดาบังเกิดเกล้า แม้ผู้อื่นจะมีตำแหน่งเป็นมารดาใหญ่แล้วอย่างไรเล่า พอนึกมาถึงตรงนี้ หลี่หมิ่นยิ่งยิ้มจริงใจ หัวครุ่นงำก้มหน้าลงเล็กน้อย เพื่อปกปิดความเคียดแค้นขมขื่นของตน หลายปีผ่านไป หากตระกูลหลี่ซ่งจงเหล่าขุนนางได้มากพอและควบคุมอำนาจได้มากพอนางจะทำให้ตู้ผ่านเกอตายอย่างไรที่ฝังกลบ!

ขณะครุ่นคิดอย่างบ้าคลั่ง ตำหนักจินหลวนก็อยู่ใกล้เพียงเอื้อม อีกด้านหนึ่งของทางเดินมีเงาร่างสีแดงทองปรากฏขึ้น เมื่อระยะห่างระหว่างทั้งคู่ใกล้กันมากขึ้น ท่าทางลำพองของหลี่หมิ่นก็ถูกแทนที่ด้วยความตระหนกตกใจและกลืนไม่เข้าคายไม่ออก นางเบิกตาจ้องชุดหงส์ที่ตู้ไทเฮาสวม รูปร่างดาของนางคล้ายมีเปลวเพลิงลุกโชน รวากับอยากเผาอีกฝ่ายผ่านนัยน์ตาคู่นั้น เพียงเพราะชุดหงส์ของตู้ไทเฮาตระการเหลือประมาณ วิจิตรเกินความคาดหมายของนาง

บนชุดผ้าไหมสีแดงเพลิงปักเป็นหงส์สองตัวด้วยด้ายทองสีเข้มสีอ่อน ตัวหนึ่งเริงร่าอยู่บริเวณไหล่ของตู้ไทเฮา เชิดหน้าอ้าปากร้อง อีกตัวหนึ่งไล่ตามอยู่เบื้องหลังนาง สยายปีกทะยานสูง ชายเสื้อคลุมที่ยาวลากพื้นปักเป็นหางหงส์ดุจเปลวเพลิง ตู้ไทเฮาเดินผ่านพรหมแดงซ้ำๆ ขนหางที่เปล่งประกาย

เรียบลื่นเคลื่อนผ่านพื้นดิน ค่อยๆ เข้าสู่คลองจักขุของเหล่าขุนนาง

พวกเขามองชนทางวิจิตรตระการและประหนึ่งมีชีวิตอย่างตกตะลึง พริ้งเพริด เกือบคิดว่าผู้ที่เดินอยู่เบื้องหน้าตนมิใช่มนุษย์ แต่เป็นเทพธิดาแปลงกายจากหงส์ พวกเขาเงยหน้าขึ้น เหลือบมองวงหน้านามพิลาสเย็นชาของตู้ไทเฮา แล้วเหลือบมองดอกพลับพลึงแดงประดับผงทองคำเล็กน้อยนั้น ทันใดนั้นก็รู้สึกว้าวินญานของพวกเขาสั่นไหวอย่างรุนแรง

ไม่มีผู้ใดอธิบายได้ชัดเจนว่าเป็นความงามอย่างไร ทราบเพียงว่าทุกที่ที่ตู้ไทเฮาเยื้องย่างคล้ายถูกแสงแดดร้อนระอุแผดเผา ความร้อนพุ่งสูงขึ้นจนหลังเหงื่อชุ่มแผ่นหลัง อากาศหายไปกะทันหันจนแทบหยุดหายใจ ชูดหงส์งามตระการที่นางสวมคล้ายแปลงจากปีกหงส์ เผยความสง่างามเลิศเลอขั้นสูงสุด

เดิมหลี่หมิ่นคิดว่าชูดหงส์สีเหลืองอร่ามของตนเพียงพอจะสะกดสายตาผู้คน ทว่าขณะนี้นางทนรอไม่ไหวที่จะถอดมันออกทันทีแล้วโยนลงในกระถางเพลิง เผาจนกลายเป็นเถ้าธุลี! เลื้อยคลุ้มตัวนี้ก็ปักลายหงส์เช่นกัน แต่เพราะฝีมือการวาดภาพของเมิ่งซือไม่ได้เรื่อง ลวดลายจึงหยาบมาก ชนทางของหงส์ปักจากชนนกยูงจริงย่อมลี ดุสมจริงและมีชีวิตชีวา ทว่าเพราะชนหงส์ให้สัมผัสแข็งกระด้างเกินไปจึงขาดความมนาวไปบ้าง ชายเลื้อยคลุ้มแค่กรอมเท้าไม่ลั่นไม่ยาวเกินไป แต่เมื่อเปรียบกับชูดยาวหนึ่งจั้งที่ปักชนทางของหงส์เต็มแน่นของตู้ไทเฮานั้นแล้ว สามารถเปรียบเทียบเปรยด้วยคำว่า “ราบเรียบ” สองคำ

ทุกคนล้วนคุกเข่าลงทุกแห่งหนที่ตู้ไทเฮาย่างกรายผ่าน ขุนนางที่ยืนอยู่สองฝั่งทางด้านหลี่หมิ่นกลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เห็นได้ชัดว่านางแพ้แล้ว พ่ายแพ้อย่างราบคาบ!

กล่าวกันว่ามนุษย์พึงเลื้อยผ้า อาชาพึงอาน¹ เดิมตู้ไทเฮาเปี่ยมด้วยความน่าเกรงขามอยู่แล้ว พอสวมชูดหงส์ที่โอ่อ่าไม่ธรรมดา ยิ่งดูคล้ายหงส์อาบเพลิง เทบอยากกระพือปีกโบยบินทะยานสูงท่องไปทั่วสวรรค์ชั้นเก้า หากไม่มีตู้ไทเฮา การแต่งกายของหลี่หมิ่นก็จัดว่าสูงศักดิ์ ทว่าเวลานี้เมื่อ

¹ หมายถึง สวมใส่ชุดที่เหมาะสม ทำให้ดูบุคลิกดี ภูมิฐาน น่าเชื่อถือ

ค่อยๆ เดินมารวมกับตู้ไทเฮาและยืนอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน นางจึงคล้าย หงส์ขนร่วง เมื่อเปรียบเทียบกับแล้วก็พบข้อดีกว่าอย่างชัดเจน

ชุดมังกรของฮ่องเต้น้อยเป็นรูปแบบที่พบเห็นได้บ่อยที่สุด มีอาจเปรียบ กับชุดหงส์แดงทองชุดนั้น แต่เนื่องในโอกาสสำคัญยี่งี้ ตู้ไทเฮาผู้มีฐานะ เป็นมารดาใหญ่และผู้มีฐานะเป็นไทเฮาบุรพาวาราชการหลังมาน กลับมิได้สวม ชุดเหลืองอร่าม ถือเป็นการถอยให้ก้าวหนึ่ง โดยเลือกชุดสีแดงสดแทน จึง ไม่มีผู้ใดว่ากล่าวนางว่าไม่รู้จักรลำดับความสำคัญและจงใจกดขี่ไทเฮาประจิม

หลี่หมิ่นโกรธเกรี้ยวจนมือสั่น ทว่ายังคงเผยสีหน้าราบเรียบเป็นมิตร หลังเหตุการณ์นี้ผ่านพ้น ภาพลักษณ์ของนางในใจข้าราชการก็จะถูกกำหนด เพียงคิดถึงวันนี้ พวกเขารู้สึกว่าตู้ไทเฮาน่ายำเกรงกว่าและมีอำนาจยิ่งกว่า นาง เป็นสตรีที่ทรงเกียรติสูงสุดในวังหลวงแห่งนี้ ส่วนนางเหมาะที่จะดูแล เรื่องอาหารและชีวิตความเป็นอยู่ของฮ่องเต้น้อยในส่วนลึกของวังหลวงเท่านั้น มิจำเป็นต้องยุ่งเกี่ยวและมีอาจยุ่งเกี่ยวกับเรื่องใหญ่โตอื่นใด อย่างไรก็ตามเสีย หงส์เท้าและหงส์เทียมย่อมแตกต่างกัน

หลี่หมิ่นไม่รู้ว่าตนผ่านพิธีราชาภิเษกมาได้อย่างไร เดิมวันนี้สมควร เป็นช่วงเวลาที่น่าภาคภูมิใจและเป็นเกียรติที่สุดในชีวิตของนาง ทว่าชุดหงส์ คุณภาพต่ำกลับทำลายทุกสิ่งอย่างจนพินาศ นางขว้างแจกันกระแตกผนัง อย่างแรง ตะโกนด้วยความเดือดดาล “ไปตามหลี่หั่นและหลี่ซิวเตียนมา ข้าจะถามพวกเขาว่าจัดการงานกันอย่างไร! ข้าอยากได้ช่างปักที่ดีที่สุดในได้หั่น! แต่พวกเขาเอาอันใดมาให้ข้า!”

นางเขวี้ยงชุดหงส์ที่ทำให้นางเสียหน้าลงพื้นอย่างแรง น้ำเสียงโกรธแค้น พยาบาท “วันที่ดีที่สุดของข้าถูกพวกมันทำลายจนสิ้น! ช่างปักเมื่งเล่า ไปตามนางมาด้วย ในเมื่อทำงานไม่ดี เช่นนั้นหากนางไม่มีสองมือก็คงไม่เป็น อันใด!”

ช่างปัก 37

ทุกวันนี้เมื่องซื้อฟ้านกอยู่ในวัง ย่อมมาถึงเร็วกว่า
หลี่ชิวเตียนและหลี่หั่น เมื่อเห็นประตูตำหนักอยู่ใกล้เพียงเอื้อม มือเท้า
ของนางก็อ่อนแรง เหนือซิมแผ่นหลังจนเปียกชุ่ม รู้สึกประหวั่นพรั่นพรึง
ต้องพึ่งนางกำนัลสองคนหิ้วปีกลากนางเข้าไป

“ข้ายังไม่ได้คิดบัญชีกับเจ้า เจ้าก็ตระหนกตกใจเยี่ยงนี้แล้ว ดูท่า
คงทราบอันใดมาบ้างสินะ” หลี่หมิ่นกลับคืนสู่ความสงบแล้ว นางกล่าวเนิบช้า
ว่า “ช่างปักเซ่หลินผู้นั้นเป็นคนหลินอัน พวกเจ้าคงรู้จักกันกระมัง เจ้าว่า
เมื่อเทียบกับนาง ฝีมือเย็บปักถักร้อยของเจ้าเป็นอย่างไร”

“หูล...หูลไทเฮา หม่อมฉันเพียงเคยได้ยินชื่อเสียงของหลินตัน มิได้
คุ้นเคยกัน หม่อมฉันไม่รู้ว่ามีฝีมือเย็บปักถักร้อยของนางเป็นอย่างไรพะคะ”
เมื่องซื้อจะกล่าวพูดความจริงได้อย่างไร

หลี่หมิ่นยิ้มหยัน แหวตาทวิความเย็นชา “ไม่คุ้นเคยหรือ ต่อหน้าข้า
เจ้าก็กล่าวพูดไปปดรี ผู้ใดให้ความกล้าแก่เจ้ากัน ช่างปักที่มีฝีมือปักยอดเยี่ยม
เช่นนั้น ฝีมือการวาดยอดเยี่ยมเยี่ยงนั้น ไฉนถึงไม่มีชื่อเสียง อย่าว่าแต่
ทั่วทั้งเขตหลินอัน แม้ทั่วทั้งแคว้นต้าโจวเกรงว่าคงหาช่างปักที่เก่งกว่านาง
ไม่ได้อีกเป็นคนที่สอง เจ้าจะไม่คุ้นเคยกับคนเช่นนี้ได้อย่างไร พอวาม
ผลงานปักของเจ้าคู่กับของนางแล้วแทบทมองมิได้! เจ้าบอกมาสิว่าเจ้าใช้
วิธีการใดแฝงตัวเข้ามาในวัง”

เมื่องค์น้อยเนื้อต่ำใจยิ่ง กล่าวทั้งน้ำตาว่า “ไทเฮาเพคะ หม่อมฉันมิได้ใช้วิธีการใด หม่อมฉัน หม่อมฉัน...” เดิมนางอยากบอกว่านางได้รับคัดเลือกด้วยความสามารถของตน ครั้นหวนคิดถึงหลินต้นกลับกล่าวไม่ออกจริงๆ หากไม่มีความช่วยเหลือของหลี่ชิวเต๋ียน นางคงไม่มีสิทธิ์มายืนตรงนี้

“เจ้าอันใด เจ้ามีกลักกล่าวใช่หรือไม่ สองมือของเจ้าทำชำเสียหน้าเช่นนั้นยังต้องการเก็บไว้ไย เด็กๆ หนีมือนางให้หัก!” หลี่หมิ่นโบกมือนิดๆ ก็มีนางกำนัลสองคนถือเครื่องหนีบมือเดินขึ้นหน้า สวมไปที่มือทั้งสองข้างของเมื่องค์ แล้วออกแรงดึง

เมื่องค์เจ็บปวดจนกริตร้องเสียงดัง จากนั้นร่ำไห้วิ่งวนให้หลี่หมิ่นยกโทษให้ หลี่หมิ่นแสร้งไม่ได้ยิน เพียงหลับตาลงโบกพัดกลม รวากับกำลังฟังเสียงดนตรีไพเราะก็มีป่าน ผู้อื่นไม่ให้นางได้อยู่อย่างสุขกายสบายใจ นางก็จะคืนกลับไปเป็นร้อยเท่าพันทวี

จังหวะนี้เอง ชันที่หลายคนเดินยกฉากบังตาขนาดใหญ่ที่คลุมด้วยผ้าไหมเข้ามา ยังมีอีกคนหนึ่งกอดแท่นผ้าปักขนาดเล็กไว้ในอ้อมแขน คารวะนางอย่างนอบน้อม “บ่าวค่านับไทเฮาพะยะค่ะ นี่เป็นของขวัญที่เสียนไท่เฟยเจ้านายของบ่าวถวายแด่ไทเฮา และทูลว่าขอถวายพระพรที่ไทเฮาเสด็จขึ้นดำรงตำแหน่งไทเฮาอย่างสมพระเกียรติพะยะค่ะ”

ตำแหน่งไทเฮาเป็นตำแหน่งสูงสุดเช่นกัน จะมีผู้มอบของขวัญแสดงความยินดีมาให้ก็มีใช้เรื่องแปลก แต่ที่แปลกคือ ผู้ที่อยู่เบื้องหลังทำให้องค์ชายสามล่มจมคือหลี่หมิ่น และเสียนไท่เฟยเป็นมารดาบังเกิดเกล้าขององค์ชายสามที่มีความแค้นกับหลี่หมิ่นชนิดที่อยู่ร่วมใต้ฟ้าเดียวกันไม่ได้ นางจิตใจดีถึงเพียงนั้นเสียหรือ

หลี่หมิ่นลืมหันตามองแท่นผ้าปักขนาดเล็กและฉากบังตาขนาดใหญ่ โดยมีได้เลื้อบแล้วสีหน้าของเมื่องค์ขาวซีดลงทุกขณะ

“ของขวัญอันใดสิกลับเช่นนั้น ยังต้องใช้ผ้าคลุมไว้ด้วยหรือ” หลี่หมิ่นกล่าวคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

หัวหน้าขันทีผู้นำขบวนคุกเข่าลงตอบคำถาม “ทูลไทเฮา เสียนไท่เฟยทรงกำชับให้บ่าวคลุมผ้าไว้ มิเช่นนั้นเทพปักษาจะแตกตื่นพะยะค่ะ”

“เอ่” หลี่หมิ่นเริ่มสนใจ เดินเข้าไปเลิกผ้าไหมขึ้น จากนั้นก็นิ่งงัน

เห็นเพียงบนฉากบังตาขนาดมหรหิมานี้ปักนกยูงหลากสีตัวหนึ่ง ขนหางมามยาวจรดพื้น ยังเปล่งประกายสีสันทลากลหลาย

เดิมหลี่หมิ่นคิดว่าชุดหงส์ของตู้ฝานเกอเป็นผลงานวิจิตรประณีตเหลือล้ำ จนยากจะพบบทผลงานที่คล้ายคลึงกันในหล้านี้ ทว่าภาพนกยูงตรงหน้ากลับไม่ด้อยกว่าเลย มิน่าเล่าเสียนไท่เพยจึงสั่งให้คนปิดฉากบังตาไว้เพื่อป้องกันพลังของภาพปักหลังไหลออกไป

หลี่หมิ่นถอยหลังสองก้าว กำลังชื่นชมอย่างลุ่มหลง แม้ภาพปักเป็นของขวัญที่อริส่งมาให้ แต่นางกลับระบับความชื่นชอบในใจเอาไว้ไม่อยู่

ขณะที่ผู้นั้นหมุ่นฉากบังตาเครื่องรอบ กล่าวอีกว่า “เชิญทอดพระเนตรพะยะค่ะ ฉากบังตานี้ปักบนผ้าผืนเดียว ทั้งสองด้านล้วนมีภาพ ต้องใช้ความสามารถในการปักอย่างยิ่ง”

หลี่หมิ่นถอยหลังอีกครั้ง สีหน้าตื่นตะลึงในความมั่งคั่งมั่งมี เห็นเพียงด้านหลังฉากบังตานี้มีนกยูงเหมือนกันตัวหนึ่ง ขนสีขาวทว่าเปล่งแสงหลากสีรำไรกายได้แสงตะวัน ดูบริสุทธิ์ผุดผ่องเหลือประมาณ งดงามล้ำค่ายิ่งยวดฝีมือปัก รูปแบบการวาดภาพคล้ายคลึงกับชุดหงส์ของตู้ฝานเกอยิ่งนัก

“ภาพปักนี้คงเป็นผลงานปักของช่างปักหลินผู้้นด้วยกระมัง” หลี่หมิ่นคาดเดา

“ทูลไท่เฮา นี่เป็นผลงานปักของช่างปักหลินผู้้นพะยะค่ะ เป็นวิธีปักสองหน้าที่หายสาบสูญไปนานแล้ว และเห็นได้น้อยนักในหล้านี้”

หลี่หมิ่นปรบมือเอ่ยว่า “เป็นนางจริงด้วย!”

รูปแบบเฉพาะตัวในการปักของหลินต้นชัดเจนนัยยวด พิถีพิถันเรื่องสุนทรียภาพ สีสดไส แสงเงาเปลี่ยนแปลงยากคาดเดา แม้เป็นคนนอกวงการที่ไม่เข้าใจใจใดเลยก็มองออกได้ในแวบเดียว

ชั้นที่ชี้แทนผ้าปักขนาดเล็กที่ถูกลิ้มไปเนิ่นนาน กล่าวว่า “ผลงานปักชิ้นนี้เป็นภาพปักสองหน้าเช่นกัน แต่วิธีปักกลับแตกต่างจากของช่างปักหลินอย่างสิ้นเชิง เป็นผลงานของช่างปักเม้งผู้้น วันนั้นที่หลินอัน ช่างปักทั้งสองคนนำผลงานปักเข้ารับคัดเลือกพร้อมกัน ผู้ชนะจะได้เข้าวังเย็บปักฉลองพระองค์ถวายไท่เฮา ต่อมาช่างปักเม้งชนะ ช่างปักหลินแพ้ ทว่าสามารถเรียกขานผลงานปักของช่างปักทั้งคู่ว่างามอย่างไรเทียมทาน เวลานี้ในแคว้นต้าโจว

มีเพียงสองชิ้นพะยะค่ะ ควรค่าแก่การเก็บสะสมอย่างยิ่ง นายของบ่าวจึงรับสั่งให้คนจัดซื้อแล้วนำมาถวายพะยะค่ะ”

“จริงหรือ เช่นนั้นก็ชอบใจเจ้านายของเจ้ามาก เด็กๆ ตกรางวัล” หล่หมิ่นโบกมือเล็กน้อย นางกำนัลก็ส่งถุงเมล็ดทานตะวันเงินให้พวกชั้นที่ไปแบ่งกัน มาถึงยามนี้ หล่หมิ่นจะไม่ทราบจุดประสงค์ที่แท้จริงที่เสียสละไปของขวัญให้นางได้อย่างไร ทว่าแม้ภายในทรวงจวนเจียนจะระเบิดก็มีอาจให้คนภายนอกเห็นเรื่องตลก หลังทะเลาะกันไปมา ต้นเหตุที่นางต้องอับอายกลับเป็นเพราะคนของนางเอง!

หลังพวกเขาจากไป หล่หมิ่นหยิบแท่นผ้าปักขนาดเล็กนั้นขึ้นมาดู รอยยิ้มหย่นระบายนี่มุมปาก นี่เป็นผลงานปักสองหน้าที่หล่ชีวเตียนคุยโวนักหนาหรือ เมื่อเทียบกับผลงานของช่างปักหลิน นี่คือสิ่งใดกัน

คิดมาถึงตรงนี้ หล่หมิ่นก็โยนแท่นผ้าปักกระแทกศีรษะเมื่องชื้ออย่างแรง จนเลือดอาบและนางเกือบเป็นลมหมดสติ นิ้วมือทั้งสิบของนางถูกรัดจนหักนานแล้ว และห้อยลงอย่างอ่อนแรง ผิวหนังมันขึ้น โลหิตด้านหลังริน สภาพนี้ น่าสังเวชยิ่งนัก

พอหล่ชีวเตียนตามหล่หฺร่นเข้ามาก็เห็นฉากนี้เข้าพอดี เขาพุ่งตัวไปข้างหน้าจนล้มกระแทกทำความเคารพ เขาตระกองกอดเมื่องชื้อเอาไว้ในอ้อมแขน เอ่ยเสียงสั่นเครือ “เสียดจ๋า ทรงทำอันใดพะยะค่ะ ไยจึงมีรับสั่งให้ลงโทษชื้อชื้อ”

เมื่องชื้อตะโกนจนเสียงแหบแห้งนานแล้ว สองมือไร้เรี่ยวแรง ทำได้เพียงมองเขาอย่างหวาดผวาวุ่นวาย ไร้ที่พึ่งพิง

“ชื้อชื้อหรือ เรียกขานกันสนิทสนมเยี่ยงนี้ พวกเจ้าทั้งคู่มีความสัมพันธ์กันอย่างไร” หล่หมิ่นถามเร็วรี่

หล่หฺร่นรีบโบกมือ “เป็นเพียงช่างปักต่ำต้อยเท่านั้น จะมีความสัมพันธ์กับชื้อเตียนได้อย่างไรพะยะค่ะ”

“ไม่มีความสัมพันธ์กันเช่นนั้นหรือ!” หล่หมิ่นชี้งานปักทั้งสองชิ้นเอ่ยว่า “พี่ชาย ท่านมาดูนี้ ผลงานปักทั้งสองชิ้นนี้ ท่านว่าชิ้นใดดีกว่ากัน”

เพราะหล่หฺร่นมิใช่ขุนนางในเมืองหลวง จึงไม่มีสิทธิ์เข้าร่วมพิธีราชาภิเษกของฮ่องเต้น้อย ทำได้เพียงรีบกลับจวนไปนั่งรอ ดังนั้นเขาจึงไม่รู้

ว่าตู้ไทเฮาช่วงชิงความโดดเด่นในงานพระราชพิธีไปจากน้องสาวเพียงเพราะชุดหงส์ชุดเดียว เขาเพียงมองผ่านๆ ก็ชี้ฉากบังตาใหญ่ “ย่อมเป็นภาพนี้ที่ดีกว่า”

“ดี ๆ ๆ ผู้ที่มีตาต่างมองออก ภาพปักนี้ดีกว่าอีกชิ้นมากโข เช่นนั้นข้าจะถามหลานชายคนดีของข้า เจ้าเป็นกรรมการคัดเลือกด้วยตนเอง ไฉนจึงเลือกภาพหญิงรับใช้แทนภาพนกยูง! ขณะที่เจ้ารับมอบหมายงานนี้ไป ข้ากำชับเจ้าอย่างไร เจ้ายังจำได้หรือไม่ ข้าให้เจ้าคัดเลือกช่างปักที่ดีที่สุดในไต้หล้าส่งเข้าวัง เพื่อปักชุดหงส์ที่งดงามที่สุดในไต้หล้าให้ข้า เจ้าลี้ตีเพื่อความสัมพันธ์ส่วนตัวผิวเผินของเจ้า กลับส่งสิ่งนี้มาให้ข้า! เจ้ารู้หรือไม่ เพราะความเห็นแก่ตัวของเจ้า ทำให้ข้าขายหน้าต่อหน้าขุนนางบู๊นั้่นบร้อย! ทั้งๆ ที่ข้าเป็นหงส์ที่แท้จริง กลับโดดเด่นไม่เท่าหงส์เทียมอย่างตู้ผานเกอ! และช่างปักที่นางเลือกใช้กลับเป็นคนที่พวกเจ้าไม่ต้องการ!”

หลี่หมิ่นชี่ปลายจุมูกหลี่ชีวเตียนกล่าวที่ละถ้อยทีละคำว่า “เดิมข้ายังหวังว่าภายหลังพวกเจ้าจะช่วยเหลือโอรสข้าได้มาก แต่พวกเจ้าลี้ตีกลับให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ส่วนตัวมากกว่าผลประโยชน์ของโอรสข้าและของตระกูล! เรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ยังกระทำให้ตีไม่ได้ ข้าจะใช้พวกเจ้าได้อย่างไร พี่ชายเอ๋ย หลานชายเอ๋ย ข้ามีพี่ชายหลานชายมากมาย ไม่ขาดแคลนพวกเจ้าสองคนหรอก!”

หลี่ชีวเตียนหน้าขาวซีดโดยพลัน ไร้เรี่ยวแรงตอบโต้ นับแต่ทราบว่าหลินตันเข้าวังเช่นกันและเริ่มปักชุดให้ตู้ไทเฮา เขาก็คาดการณ์เอาไว้แล้วว่า จะมีวันนี้ หากรู้เช่นนี้แต่แรก ขณะอยู่ที่หลินอัน เขาสมควรทำลายมือคู้่นั้นของหลินตันเสีย เพื่อตัดปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

หลี่หฺร่นค้อยทราบว่าเกิดเรื่องใดขึ้น เขาจ้องบุตรชายเขม็ง จากนั้นคุกเข่าร้องขอให้น้องสาวภ้ยให้ เลื้อผ้าด้านหลังของเขาเปียกโชกไปด้วยเหงื่อเย็นในปริบตา เขาใช้ประโยชน์ที่ตนเป็นพี่ชายของไทเฮาประจิมจึงได้รับการสนับสนุนจากคนทั้งตระกูล หากไทเฮาประจิมหันไปสนับสนุนพี่น้องคนอื่น เช่นนั้นไม่ว่าจะในตระกูลหรือในราชสำนักก็จะไร้ที่ให้เขาหยัดยืน!

“ไทเฮา ตรัสเกินไปแล้ว...” เขาพยายามแก้ต่าง ทว่ากลับทิ่มแทงจุดเจ็บของหลี่หมิ่นเข้า

“เพราะเหตุใด เจ้ารู้สึกว่าร่าเริงในวันนี้ยังไม่ร้ายแรงอย่างนั้นหรือ ตู้อ่านเกอเหยียบข้าต่อหน้าขุนนางขุนนางน้อย เปรียบกับนางแล้วข้ากลายเป็นหงส์ขนร่วง นี่ยังไม่เรียกว่าร้ายแรงอีกหรือ เช่นนั้นเรื่องใดจึงจะเรียกว่าร้ายแรง รัตมื่อสตรีต้อยต่ำผู้นั้นจนหักถึงเรียกว่าร้ายแรงรี ทำลายผลประโยชน์ของพวกเขาเจ้าถึงเรียกว่าร้ายแรงรี เรื่องอื่นไม่เป็นอันใดใช่หรือไม่ ดีๆๆ หลี่หั่น เจ้าเก่งกาจจริงๆ! พวกเจ้าออกไปประเดี๋ยวนี้ ใส่หัวออกไปให้ไกล ข้าไม่อยากเห็นหน้าพวกเจ้าอีก!” หลี่หมิ่นขุนเคื่องสุดเปรี้ยว โบกมือให้ราชวงศ์สองสามนายไล่ทั้งสามคนออกไป

หลี่หั่นไม่เคยจนมุมเช่นนี้มาก่อน และทั้งหมดล้วนเป็นเพราะบุตรชายตัวดีของเขา หลังเดินออกจากวังหลวงก้าวขึ้นรถม้า ในที่สุดความกรุ่นโกรธที่อัดแน่นมาเนิ่นนานของเขาก็ปะทุขึ้น เขายกหลังมือตบหลี่ชีวเตียนตะคอกว่า “เจ้าคนไร้ประโยชน์โคลนเหลวที่ฉาบอย่างไรก็ไม่ติดผนัง¹ โฉนเจ้ายังพานางมาด้วย โยนลงจากรถซะ!”

หลี่ชีวเตียนกอดเม็งซือแน่น ขอร้องวิงวอน “ท่านพ่อ นางบาดเจ็บถึงเพียงนี้ ท่านปล่อยนางไปเกิดขอรับ!”

“หากข้าปล่อยนางไป เสตัจอาของเจ้าคงไม่ยอมปล่อยเจ้าไป! เดิมข้ายังอยากให้เสตัจอาของเจ้าส่งเจ้าเข้าสำนักราชบัณฑิต ดูแล้วเวลานี้คงเป็นไปไม่ได้อีกแล้ว เส้นทางของเจ้าต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร เจ้าคิดดีแล้วหรือไม่ หากเสตัจอาของเจ้าเปลี่ยนไปอุ้มชูพวกลูกพี่ลูกน้องของเจ้า เจ้าจะจัดการกับตนเองอย่างไร เพื่อความรู้สึกรักใคร่ของหนุ่มสาวเพียงน้อยนิด เจ้ากลับยอมตกลงหล่มโคลน ขณะนี้เจ้าพึงพอใจแล้วใช่หรือไม่ ในเมื่อเจ้าอาลัยอาวรณ์คนชั้นต่ำนี้มากนัก เช่นนั้นก็ลงไปพร้อมกับนางซะ!” หลี่หั่นกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชาสุดแสน

หลี่ชีวเตียนมีความสามารถโดดเด่นเหนือพี่น้องทุกคนเสมอมา และได้รับความชื่นชมจากหลี่หมิ่นที่สุด ทว่าเวลานี้เขากลับทำให้หลี่หมิ่นไม่พอใจอย่างยิ่ง ย่อมสูญเสียกำลังค่าเงินเป็นธรรมดา อนาคตข้างหน้ารีบหรือจริงๆ

¹ หมายถึง คนไร้ความสามารถ ทำการสิ่งใดก็ไม่ประสบผลสำเร็จ

สิ่งที่ทำให้เขาอยากจะทานทนยิ่งกว่าก็คือ ลูกพี่ลูกน้องและบุตรอนุภรรยาที่เขาเคยดูหมิ่นหรือกระทั่งกดขี่ข่มเหงพวกนั้นจะเป็นปายขึ้นมawangอำนาจบาตรใหญ่ คำหัวเขา ชีวิตอัปยศเช่นนั้นจะยากลำบากและน่าอัปยศอดสูเพียงใดกัน

เพียงชั่วขณะหนึ่งในใจเขารู้สึกครั่นคร้าม สองมือที่ตระกองกอดเม็งซื่อ คลายออกทีละนิด...

คาวอียาบ

ช่างปึก 38

จบ

สุดท้ายหลังชีวิตเตียน ก็ทำให้ละทิ้งเมื่องซือไม่ลง ได้แต่ส่งนางไปที่เรือนหลังเล็กในเมืองหลวงที่เมื่องจ้งเช่าเอาไว้ และรับปากบิดาว่าจากนี้จะไม่คบค้าสมาคมกับอีกฝ่ายอีก เขาเคาะประตูด้วยสองมือที่สั่นเทา ครั้นได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากในเรือนก็รีบขึ้นรถม้าจากไปอย่างว่องไว มิกล้าเผชิญหน้ากับเมื่องจ้ง

เมื่องซือมองรถม้าที่วิ่งจากไปไกลน้ำตาพร่างพรูเป็นสาย นางอยากทำให้เสียงดัง แต่เสียงของนางแหบแห้งขณะถูกลงทัณฑ์ในวังนานแล้ว เกรงว่าเพียงอ้าปากจะกระอักเลือดออกมา

“ซือซือ โยเจ้าถึงมีสภาพเช่นนี้ ผู้ใดลงมือกับเจ้าโหดเหี้ยมเยี่ยงนี้” พอเมื่องจ้งเห็นสภาพน่าสังเวชของน้องสาวชัดเจนก็เคืองแค้นจนนัยน์ตาแทบถลน

“พี่ชาย...” เมื่องซือผืนพุดแล้วทรุดตัวลง

“รีบไปตามท่านหมอมเร็ว ๆ เร็วเข้า!” เมื่องจ้งรีบอุ้มน้องสาววิ่งเข้าเรือน

บ่าวสกุลเมื่องแทบหามหอบเข้ามาในเรือน หลังตรวจอาการอย่างละเอียดแล้วค่อยกล่าวว่า “นิ้วมือทั้งสิบของแม่นางเมื่องหัก แม้ต่อเข้าด้วยกันก็ยากจะกลับไปยึดหุ่นคล่องแคล่วดังเดิม ส่วนที่ล่าค่อไม่มีปัญหา ดื่มน้ำหนึ่งเหยิบให้ชุ่มคอก็หายแล้ว”

เมื่องจ้งรีบส่งคนไปต้มยา และป้อนน้องสาวด้วยตนเอง

เมิ่งซือรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อยรีบถามว่า “ท่านหมอ ข้ายังปักผ้าได้หรือไม่เจ้าคะ”

เมิ่งจิ้งหันเปลี่ยนสีทันควัน ประหนึ่งลึ้มเลื่อนเรื่องนี้ไปเสียสนิท

“ปักผ้าหรือ ย่อมมิได้ แม่นางอย่าได้แตะต้องงานที่ประณีตบรรจงเกินไปและหนักหนาเกินไปเป็นดีที่สุด มิเช่นนั้นอาจจะเกิดอาการบาดเจ็บเป็นครั้งที่สอง” หมอเก็บลว่มยาพลางกำชับอย่างจริงจัง

“หลังจากกระดูกสมานกันแล้วก็ได้หรือเจ้าคะ” เมิ่งซือชักใช้ไม้เล็กรา

“เจ้าไม่เพียงบาดเจ็บถึงกระดูก ยังบาดเจ็บถึงเส้นเอ็นเส้นเลือดด้วย สามารถรักษากระดูกจนหาย แต่ไม่สามารถรักษาเส้นเอ็นเส้นเลือดให้หายได้ ความยืดหยุ่นคล่องตัวของนัย่อมลดลงเป็นธรรมดา ดูแล้วตระกูลของแม่นางก็มีฐานะ มีหญิงรับใช้คอยปรนนิบัติในชีวิตประจำวัน คงมีจำเป็นต้องทำงานหาเงิน น่าจะไม่มีปัญหาใดๆ”

ท่านหมอจากไปนานแล้ว เมิ่งซือถึงหลุดจากภวังค์แห่งความสิ้นหวังอย่างที่สุด นางมองสองมือที่ไร้ความรู้สึกของตน พึมพำว่า “พี่ชาย ข้าผิดไปแล้วเจ้าคะ ข้ากระทำผิดใหญ่หลวงจริง ๆ! หลังแข่งขันกับหลินตั้นหลายครั้งหลายครา หากข้ายอมรับความล้มเหลวของข้าอย่างตรงไปตรงมา คงไม่ค้างคาใจกับเรื่องนี้ หากข้าไม่ค้างคาใจ คงไม่รับข้อเสนอของหลี่ชิวเตียนมาเย็บปักถักร้อยพระองค์ที่เมืองหลวง หากข้าไม่เย็บปักถักร้อยพระองค์ คงไม่พ่ายแพ้ให้หลินตั้นอีกครา จนไทเฮาประจิมกริ้วและรับสั่งให้ทำลายสองมือของข้า พี่ชายเจ้าคะ หากยามนั้นในงานคัดเลือก ข้ายอมรับอย่างเปิดเผยว่าหลินตั้นเก่งกว่าข้า จากนั้นฝึกฝนงานปักอยู่ที่เรือนอย่างวางใจ แม้ชาตินี้ข้าสู้นางไม่ได้ สุดท้ายก็ยังคงประสบความสำเร็จ ข้าเพียงสู้นางไม่ได้คนเดียวเท่านั้น แต่ข้าก็ยังมีจุดเด่นของตนเช่นกัน เป็นข้าเองที่ถูกปีศาจในใจบดบังดวงตาจึงก้าวพลาดไป พี่ชาย ที่ข้ามีชะตากรรมเช่นนี้ โทษผู้ใดมิได้โทษเพียงตัวข้าเท่านั้นเจ้าคะ”

นางก้มหน้าลง กล่าวเจือสละอื่นว่า “ขณะที่ท่านและหลี่ชิวเตียนหารือเรื่องการทำลายสองมือของหลินตั้น แท้จริงแล้วข้าแอบฟังอยู่นอกประตู ข้าไม่เพียงไม่ห้ามปราม ยังแอบหลบออกไป ยามนั้นข้าคิดว่าหากหลินตั้นไร้สองมือก็น่าจะเป็นเรื่องดีสำหรับข้า! ข้าไม่จำเป็นต้องกังวลว่านางจะ

เหนือกว่าอีก และไม่ต้องกังวลว่าจะถูกคนรอบข้างดูถูก แต่ท่านดูสิ สุดท้ายผู้ที่ถูกทำลายสองมือคือผู้ใด หลินตันไม่เคยใช้วิธีการโหดเหี้ยมต่อกรกับข้า ทว่าข้ากลับมีความคิดเลวร้ายเช่นนี้ ผู้คนกล่าวกันว่าสวรรค์มีตา พี่ชายเจ้าจะข้าได้รับผลกระทบแล้ว! สวรรค์กำลังลงทัณฑ์ข้า!”

กล่าวถึงตรงนี้ เมิ่งจิ้งก็รำให้ไม่ออกอีก

เมิ่งจิ้งค่อยทราบวาทะสาปประจิมสั่งให้คนหนีสิบนิ้วของน้องสาวจนหัก เช่นนั้นเขาจะแก้แค้นผู้ใดได้อีกเล่า เขาพยายามทุกวิถีทางเพื่อสร้างชื่อเสียงให้น้องสาว ถึงกับผลักดันงานชิ้นสูงสุดสูงสุดของการเป็นช่างปักหลวง แต่สุดท้ายกลับทำร้ายนางไปชั่วชีวิต เมื่อไรสองมือก็ปักผ้าไม่ได้อีก นี่เป็นเรื่องที่โหดร้ายเพียงใดสำหรับนางกัน

กระทั่งยามนี้เมิ่งจิ้งจึงหลั่งน้ำตาแห่งความอาดูร เขาชำระแค้นให้ท่านพ่อนานแล้ว เดิมหลินตันจะฟื้นฟูกิจการของตระกูลอย่างไรรู้วนไม่เกี่ยวข้องกับเขา หากเขาปล่อยนางไปและปล่อยตนเองไป เรื่องราวทั้งหมดในขณะนี้จะไม่เกิดขึ้น แต่เขากลับถูกผีสิงร่าง อุทิศกายใจทั้งหมดเพื่อกดข่มกิจการของหลินตัน

การได้เย็บปักชุดของไทเฮาและฮ่องเต้น้อยถือเป็นเกียรติยิ่ง ทว่ากลับไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนกระทำได้ หากไม่มีความสามารถในการเย็บปักถักร้อยขั้นสูง ไม่มีฝีมือปักเหนือผู้คน ไปก็คือไปตาย ในเมื่อเขารู้ดีว่าน้องสาวแบกรับไม่ไหว กลับยังส่งนางไปที่นั่น ไฉนเขาถึงใจกล้าเพียงนั้น ขณะนั้นเขาคิดอย่างไรกันแน่

เมิ่งจิ้งออกแรงทั้งผมตนเอง เสร้าโคกเสียใจยากจะเอื้อนเอ่ย

ครึ่งเดือนให้หลัง หลินตันย้ายทั้งครอบครัวมาอยู่เมืองหลวง ร้านเย็บปักต้นเยียนร้านใหม่เปิดกิจการขึ้นบนถนนที่รุ่งเรืองที่สุดในเมืองหลวง ได้ยินมาว่าเจ้าของร้านเย็บปักแห่งนี้คือช่างปักหลินผู้เย็บปักเสื้อคลุมหงส์ให้ตู้ไทเฮา ชุนนางชั้นสูงและผู้มั่งคั่งก็แห่แหนเข้ามาแย่งกันสั่งตัดเย็บจนแทบทะเลาะกัน

พวกเขาโชคดีได้เข้าร่วมพิธีราชาภิเษกของฮ่องเต้น้อย แม้ล่วงผ่านไปหลายวันแล้ว ยังคงจดจำชุดหงส์ที่ตู้ไทเฮาสวมได้ดี หลังเสร็จสิ้นพิธี

ที่ยิ่งใหญ่ ถึงกับมีข่าวลือสะพัดว่า เลื้อยคลุมหงส์ตัวนั้นปักจากขนหงส์จริง ๆ เป็นวิธีการตัดเย็บของตระกูลเซียนซึ่งต่างจากธรรมดาอย่างสิ้นเชิง และตู้ไท่เฮาคือวิหคเทพกลับชาติมาเกิดเพื่อบำเพ็ญเพียรยังโลกมนุษย์ มิเช่นนั้นแล้วเป็นบนหน้าผากของนางจะกลายเป็นดอกพลับพลึงแดงไปได้อย่างไร

หงส์ฟ้าเผยแผดเผาตนเองเพื่อนิพพานแล้วกลับมาเกิดใหม่ บังเอิญเช่นกันหรือที่ประสบการณ์มากมายของตู้ไท่เฮาสอดคล้องกับชะตากรรมของวิหคเทพอย่างสมบูรณ์

ข่าวลือยิ่งแพร่สะพัดยิ่งลึกลับ แม้แต่ผู้ที่ไม่เชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ และเทพเจ้ายังรู้สึกกรังเกรงตู้ไท่เฮาอย่างเลื่องมิได้ นับประสาอันใดกับผู้ที่เชื่อเรื่องชะตาฟ้าลิขิตเล่า บารมีของตู้ไท่เฮาทวีขึ้นทุกวัน ขณะที่ไท่เฮาประจิมกลับค่อย ๆ ถูกผู้คนลืมเลือนท่ามกลางการกดขี่อย่างไร้ร่องรอยของตู้ไท่เฮา

ครึ่งเดือนผันผ่าน ตู้หูซงก็ถูกย้ายมาประจำการที่เมืองหลวง เลื่อนตำแหน่งเป็นรองผู้บังคับบัญชาทหารราบ กล่าวได้ว่าพุ่งตรงเหนือฟ้าไล่¹ ก้าวเดียวถึงฟ้า² อันตั้งโหวที่ว่างงานอยู่ที่จวนทหารว่าสองพี่น้องจะเข้าเมืองหลวง จึงส่งคนไปอรับที่ประตูเมืองทุกวัน ด้วยกลัวว่าจะคลาดกับพวกเขา

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าตู้ไท่เฮาจะกลับมาเป็นที่โปรดปรานอีกครั้ง และยังคาดไม่ถึงว่านางจะสามารถออกกว่าราชการหลังมานและกุมอำนาจที่แท้จริง ดังนั้นอันตั้งโหวผู้บีบบังคับที่สาวร่วมอุทรของตู้ไท่เฮาให้วายชนม์ทางอ้อม จึงกลายเป็นเป้าหมายที่ทุกคนกดขี่ข่มเหง ส่วนตระกูลมารดาของตู้ไท่เฮาที่ตัดความสัมพันธ์กับนางนับแต่นางถูกปลดจากตำแหน่ง เวลานี้หวังอยากจะชดเชยและขอคืนดีดังเดิมคงเป็นไปไม่ได้อีก

แต่กลับเป็นตู้หูซงและตู้หูเยียนที่อยู่เคียงข้างท่าน้ำตลอดมา ไม่เคยพยายามประจบประแจงนางเพียงเพราะนางรุ่งโรจน์ และไม่หันหลัง

¹ หมายถึง ก้าวหน้าในหน้าที่การงานอย่างรวดเร็ว

² หมายถึง บรรลุถึงผลสำเร็จแค่ชั่วเวลาสั้น ๆ

ดีจากเพียงเพราะนางตกอับ พวกเขาถึงขั้นละทิ้งฐานะสูงศักดิ์โดยสมัครใจ
ร่วมลำบากล้าบนทนทุกข์ทรมานไปพร้อมกับท่านน้ำที่หลินอัน

ตู้ไทเฮาจะไม่ตอบแทนความสัมพันธ์ลึกซึ้งนี้ได้อย่างไร ตู้หฺรูเยียน
ยังเดินทางมาไม่ถึงเมืองหลวงก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์หญิงรู่หยาง
ตู้หฺรูซงเองก็ได้รับการเลื่อนขั้นติดต่อกัน พอกางปิกก็โผนไปถึงนา³ บรรดา
ผู้ที่เคยรังแกพวกเขาเหยียบย่ำพวกเขา วันนี้เมื่อพบเจอพวกเขาล้วนต้อง
เดินเลี้ยว

เพียงแต่เรื่องราวพวกนี้ห่างไกลจากคนสามัญจนเกินไป หลินตัน
เพียงฟังเท่านั้น มิได้เก็บมาใส่ใจมากนัก นางไม่ได้พบพี่น้องสกุลตู้ครึ่งเดือน
แล้ว คิดว่าหลังจากนี้พวกเขาคงค่อยๆ ดีตัวออกหากจากนางจนกลายเป็น
คนแปลกหน้ากันในที่สุด

“ต้นตัน มีผู้ซื้อคฤหาสน์ข้างๆ ไปแล้ว ได้ยินว่าจ่ายไปแปดร้อยตำลึง
เงิน” วันนี้จางฮฺยู่สืบเท้าเข้าห้องเย็บปักอย่างร้อนรน กล่าวว่ “เมืองหลวง
เป็นสถานที่รวมผู้มีอำนาจและร่ำรวยเอาไว้โดยแท้ เรือนใหญ่เพียงนั้นกล่าวว่า
จะซื้ออีกซื้อ และยังเตรียมจะต่อเติมด้วย! เฮ้อ ไม่ทราบว่าคุณชายตู้และ
เยียนเอ๋อร์เป็นอย่างไรบ้าง ข้าดูท่าคราแรกคุณชายตู้อยากแต่งตั้งให้เจ้า โชคดี
ที่ข้ามิได้ตอบตกลง มิเช่นนั้นยามนี้คงถูกปฏิบัติเสถียรงานวิวาท์ เขาเป็นเมฆ
บนเวหา ส่วนพวกเราเป็นโคลนบนปฐพี ไม่คู่ควรกัน”

“ผู้ใดว่าไม่คู่ควร ข้าว่าคู่ควรยิ่งนัก!” ตู้หฺรูเยียนหอบหีบผ้าไว้ใน
อ้อมแขนพลางเดินเข้ามา ดวงหน้าเปี่ยมยิ้มเบิกบาน “ต้นตันและพี่ชายข้า
เป็นคู่แท้สวรรค์สรรค์สร้าง ท่านน้ำฮฺยู่ ท่านอย่ากล่าวเรื่องเบื้อยเชียว!”

“ไ้อ้หย่า องค์หญิงมาแล้วหรือเจ้าคะ ข้าเหนื่อย...ข้าเหนื่อยสมควรคำนับ
อย่างไร” จางฮฺยู่ยืนหันรีหันขวางอยู่กับที่ ไม่รู้ว่าสมควรตอบสนองอย่างไร
ผู้สูงศักดิ์ที่สุดที่นางเคยต้อนรับเป็นเพียงสุหยินของผู้บัญชาการกองเรือเท่านั้น
เคยเห็นองค์หญิงเมื่อใดกัน

“ท่านน้ำฮฺยู่ ท่านอย่าคำนับเชียว ข้ารับไม่ไหว!” ตู้หฺรูเยียนลนลาน
กว่าอีกฝ่าย นางรีบวางหีบผ้าลงแล้วเข้าไปประคองนาง

³ หมายถึง ประสพผลสำเร็จอย่างที่ทำให้ทุกคนตะลึงงันภายในเวลาสั้นๆ

“ท่านน้ำฮ่วย หากท่านตอบตกลงการเชื่อมสัมพันธ์ของข้า ท่านจะกลายเป็นแม่ยายข้า แม่ยายคนใดค่านับบุตรเขยของตนกัน” ตู้หฺงชงยืนอยู่หน้าประตู สีหน้าท่าทางประหม่าเล็กน้อย เขาเหลือบมองหลินตั้น จากนั้นก็หันหน้าแดงก่ำลง

จางฮฺยู่ตะลึงงัน กล่าวโดยไม่ทันคิดว่า “มิได้ ตันเอ๋อร์ของข้าจะแต่งงานกับบุตรเขยเจ้าเรือน”

ตู้หฺงชงเงยหน้ามองทันใด “ข้าเป็นบุตรเขยแต่งงานเข้าเรือนได้”

“เจ้าหรือ ยามนี้เจ้าเป็นขุนนางสูงศักดิ์ จะเป็นบุตรเขยแต่งงานเข้าตระกูลข้าได้อย่างไร ไม่ได้ๆ ไม่ได้เด็ดขาด!”

“ได้ ย่อมได้! ข้าและพี่ชายไม่มีครอบครัวนานแล้ว พี่ชายข้าแต่งงานสกุลหลิน ข้าแต่งงานมีสักคนเข้าเรือน เช่นนี้ก็เกิดผลดีด้วยกันทั้งสองฝ่าย มิใช่หรือ ตันตั้น พี่ชายข้าซื้อเรือนด้านข้างไว้แล้ว ภายหลังพวกเราพำนักกับเจ้าอีกดีหรือไม่ จากเจ้าไปครึ่งเดือน ข้าและพี่ชายกินไม่ได้นอนไม่หลับ มีชีวิตอยู่อย่างรันทดนัก! เจ้าเป็นที่พึ่งพิงของพวกเรา เจ้าอย่าละทิ้งพวกเราเสีย!” ตู้หฺงเยียนกอดหลินตั้นพลางโยกไปมาไม่หยุด น้ำเสียงออดอ้อนเหลือประมาณ

หลินตั้นวางเข็มปักผ้าลง สีหน้าท่าทางจนปัญญาเล็กน้อย

ตู้หฺงชงนั่งลงตรงหน้าหลินตั้น กล่าวอย่างจริงจังว่า “ตันเอ๋อร์ข้าคุ้นเคยกับเจ้าที่สุด เมื่อข้าแต่งงานเข้าตระกูลเจ้าย่อมไม่มีทางบังคับใจเจ้า เจ้าอยากทำอะไรก็ทำได้ทุกอย่างอิสเสรีทั้งนั้น และข้ายังหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัวได้ สานสัมพันธ์ได้ และแก้ปัญหาก็ได้ ขอเพียงข้ายังอยู่ เจ้าจะเดินกร่างในเมืองหลวงก็ย่อมได้ หากไม่รับข้าเป็นสามี แต่เป็นผู้นั้น เจ้าจินตนาการชีวิตในภายภาคหน้าได้หรือไม่ว่าจะเป็นอย่างไร เจ้าต้องเริ่มต้นทำความรู้จักเขาและปรับตัวให้เข้ากับการดำรงอยู่ของคนแปลกหน้าอีกครั้ง เจ้าอดทนไหวหรือ”

เขารู้ดีว่าหลินตั้นไม่ได้รักเขา แต่ไม่เป็นอันใด ตราบไถนางอยู่ข้างกายเขาตลอดไปย่อมเป็นการจัดการที่ดีที่สุดแล้ว แม้นางไม่รัก แต่นางอบอุ่น ทำให้เขาอยากเข้าใกล้ ถึงกับปรารถนาจะครอบครอง

หลินตั้นเอียงศีรษะมองเขา แล้วใช้เข็มปักเกาศีรษะ ในที่สุด

ก็พยักหน้ากล่าวว่า “ได้ พวกเราแต่งงานกันเถิด” หากไม่ใช่เพราะจำต้องแต่งคิดดูแล้ว ดูเหมือนตัวหุรงจะเป็นตัวเลือกเพียงหนึ่งเดียวและเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด

“ขอบใจตันเออร์ ขอบใจ” ตัวหุรงถอนหายใจโล่งอก อยากกอดสตรีในดวงใจ ทว่าวันที่เม้ายายดึงตัวนางออกมาทันช่วงที่ เขาหัวเราะอย่างโง่งมสักพัก จากนั้นค่อยกลับไปตระเตรียม “สินสอด” ท่ามกลางการเร่งรัดของน้องสาว

ตัวหุรงเยียนกอดหลินตันทั้งหัวเราะทั้งกระโดดโลดเต้นประหนึ่งวานรน้อยดูยินดีปรีดายิ่งกว่าเจ้าบ่าว จางฮุยและอนุทั้งสองคนพลอยได้รับผลกระทบจากนาง จึงปิดปากหัวเราะเสียงต่ำ คาดไม่ถึงว่าตันเออร์ของพวกนางไม่เพียงพัวพันกิจการร้านเย็บปักสกุลหลินสำเร็จ ยังแต่งคุณชายสูงศักดิ์เข้าตระกูลอีกด้วย เชิดหน้าชูตาให้บรรพบุรุษสกุลหลินยิ่งนัก!

หลังสองมือของเมิ่งซือใช้การไม่ได้ เมิ่งจิ้งจึงอยู่ช่วยดูแลบาดแผลของนางที่เมืองหลวง ไม่กลับหลินอันอีก ร้านเย็บปักสกุลเมิ่งที่ไร้ผู้ดูแล กอปรกับข่าวที่เมิ่งซือทำให้ไท่เฮาประจิมไม่พอใจจนหนีบสองมือของนางหักค่อยๆ แพร่สะพัดออกไป ทำให้ชื่อเสียงของร้านเย็บปักตกต่ำลง

เมิ่งจิ้งไปหาหลี่ชีวเตียนหลายต่อหลายครั้ง หวังอยากได้รับความช่วยเหลือจากตระกูลหลี่บ้าง ต่อหน้าหลี่ชีวเตียนตอบรับดีดี ทว่ากลับแต่งสตรีสูงศักดิ์เข้าตระกูล ทำเมิ่งจิ้งโมโหแทบตาย เขามักกล้าแจ้งข่าวนี้ให้น้องสาวรับรู้ และเกรงว่าขึ้นอยู่เมืองหลวงต่อ ไม่ช้าก็เร็วนางจะทราบข่าวเข้า ดังนั้นจึงทำได้เพียงพานางกลับหลินอัน

บางที่เมิ่งซืออาจรู้ลึกได้ ต่อมานางจึงไม่เคยถามถึงเรื่องของหลี่ชีวเตียนอีก นางไม่ออกเรือนตลอดชีวิต หลังร้านเย็บปักสกุลเมิ่งปิดกิจการเพราะดูแลจัดการไม่ดี นางก็ดำรงชีวิตอยู่ด้วยการเผยแพร่ทักษะการเย็บปัก โดยรับศิษย์มาดูแล ขณะเดียวกันร้านเย็บปักต้นเียนของหลินตันขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ มีสาขาทุกหนแห่งทั่วแผ่นดิน ช่างทอและช่างปักกลายเป็นอาชีพยอดนิยมภายใต้การผลักดันของนาง สามารถเลี้ยงดูสตรีจำนวนมากให้อยู่รอด

หลายปีเคลื่อนคล้อย หลี่หมิ่นไทเฮาประจิมที่ล่วงประเวณีกับหนึ่งในสี่ขุนนางใหญ่ถูกจับได้คาหนังคาเขา นางจึงถูกส่งตัวไปบำเพ็ญเพียรที่อารามวันที่ฮ่องเต้น้อยบรรลุนิติภาวะมีบางคนอ้างว่าฮ่องเต้น้อยมิใช่สายเลือดมังกรที่แท้จริง แต่เป็นบุตรชายนอกสมรสของหลี่หมิ่นขณะคบชู้กับขุนนางใหญ่ จึงสมควรปลดเขาโดยเร็ว มีหนาซ้ายยังมีจดหมายกองพะเนินเป็นหลักฐาน

ท่ามกลางหลักฐานที่มีดั่งตัวอย่างแน่นหนา ฮ่องเต้น้อยผู้เปี่ยมล้นด้วยความทะเยอทะยานจึงถูกปลดกะทันหัน ตามด้วยการเสวยราชย์ของฮ่องเต้หญิงคนแรกในประวัติศาสตร์ของแคว้นต้าโจว และเปลี่ยนชื่อแคว้นเป็น“จิ้น” เริ่มต้นใหม่โดยไม่ยึดติดกับเรื่องราวที่ผ่านมา สกุลหลี่ที่เคยยิ่งใหญ่มากอำนาจล่มสลายในบัดดล คนสกุลหลี่หากไม่ถูกประหารตัดศีรษะก็ถูกเนรเทศ หลี่ชิวเตียนติดต่อกับฮ่องเต้น้อยอย่างลับๆ บ่อยครั้ง ทั้งยังสมรู้ร่วมคิดกันโค่นล้มไทเฮา จึงต้องหวั่นไหวและกระตุก

ข่าวแพร่กลับมายังหลินอัน เมิ่งซือเหม่อมองขอบฟ้า พึมพำว่า “ไม่สมควร ไม่สมควรเป็นเช่นนี้ หลี่ชิวเตียนจะตายได้อย่างไร ข้าฝืนเห็นเขาดำรงตำแหน่งขุนนางชั้นสูง ข้าฝืนว่าข้าได้รับการแต่งตั้งเป็นฮูหยินตราตั้ง ข้าฝืนเห็นพวกเราสมรสกันและรักกันตลอดไป เรื่องราวไม่สมควรเป็นเช่นนี้...”

หมอเทวดา 1

เมื่อหลินตื่นลืมตาขึ้น ก็ทราบว่าคุณความจำเสื่อมอีกหน นางไม่รู้วายุถึงกล่าวว่า “อีก” และนางไม่ชัดเจนว่าไหนนางถึงรู้ว่าคุณความจำเสื่อม ทว่านางรู้สึกไม่คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมรอบข้างทั้งมวล ประหนึ่งเป็นผู้บุกรุกเข้ามากะทันหัน

“แม่นางหลิน เจ้าเก็บของเรียบร้อยแล้วหรือไม่ หากเก็บแล้วก็ตามข้าไป อย่ารบกวนผู้อื่นให้แตกตื่น” สตรีวัยกลางคนผลัดประตูเดินเข้ามา สีหน้าร้อนใจเล็กน้อย

“เรียบร้อยแล้ว” หลินตื่นตอบรับโดยสัญชาตญาณ จากนั้นค่อยพบว่า ในมือนางถือสัมภาระอยู่จริง

สตรีวัยกลางคนไม่ชายตามองนาง เดินตรงเข้ามาในห้อง ค้นตู้เก็บของ ตู้เสื้อผ้า ตั้งเตียง และอื่นๆ พบว่ากล่องเครื่องประดับ ถูกนำไปด้วยจนหมด ไม่หลงเหลือของมีค่าใด สีหน้านางยิ่งดูถูกดูแคลน แต่สุดท้ายนางก็ไม่กล่าวคำ เพียงวางสิ่งที่ค้นออกมากลับเข้าที่แล้ว ลงแม่กุญแจทองแดงก่อนเร่งว่า “เอาละ พวกเราไปกันเถิด เหล่าหู่เตรียมรถม้าคันใหญ่เอาไว้แล้ว หากเจ้ายังชักช้า ข้าจะให้คนมาหามเจ้าไป”

หลินตื่นสังเกตกิริยาท่าทางของสตรีวัยกลางคนอย่างไว ร่องรอยก่อนค่อยๆ ทราบสถานการณ์บางอย่าง ดูแล้วเจ้าของร่างเดิมไม่เหมือนกำลังจะออกไปท่องเที่ยว แต่คล้ายถูกขับไล่ออกจากเรือน และยังเป็นผลมาจาก

การกระทำเรื่องเลวร้ายด้วย มิเช่นนั้นท่าทีที่สตรีวัยกลางคนผู้นี้มีต่อนางคงไม่แยแ่เยี่ยงนี้ คล้ายดูถูกดูแคลนอยู่บ้าง คล้ายรังเกียจอยู่บ้าง อยากส่งตัวนางออกไปโดยเร็ว

นางเดินตามหลังสตรีนางนี้เจียบๆ กลับนกรองและทำความเข้าใจกับความทรงจำในสมองอย่างระมัดระวัง นางทำเช่นนั้นจนคุ้นชินแล้ว เพียงชั่วครู่ก็รับรู้เรื่องราวชีวิตของเจ้าของร่างเดิมเสียจนทะลุปรุโปร่ง

หลินตั้นนวดหว่างคิ้ว รู้สึกกลัดกลุ้มยิ่งนัก นางก้มหน้าลงถอนหายใจยาว สมควรกล่าวอย่างไรดีเล่า แม่นางผู้นี้ถือเป็นต้นแบบของผู้ที่รันทาที่ตายโดยแท้ ไม่แปลกที่คนตระกูลนี้จะเนรเทศนาง ชื่อเดิมของนางคือหลินตั้นเช่นกัน มารดาของนางจากไปด้วยโรคภัยนับแต่นางอายุสองขวบบิดาเป็นแพทย์ทหาร ติดตามกองทัพไปทำศึกภายนอกอยู่บ่อยครั้ง และเพื่อช่วยแม่ทัพเซวี่ เขาจึงถูกลูกธนูของข้าศึกสังหารจนสิ้นลม ขณะนั้นเจ้าของร่างเดิมอายุเพียงห้าขวบเท่านั้น

แม่ทัพเซวี่รับเจ้าของร่างเดิมที่กำลังร่ำทั้งบิดามารดากลับมาอบรมเลี้ยงดูที่จวน มองนางเป็นบุตรธิดาๆ ของตน สั่งสอนเลี้ยงดูอย่างดี สิ่งของที่เด็กในจวนสมควรมี นางล้วนมี สิ่งของที่เด็กในจวนไม่มี นางก็มี บุตรหลานสกุลเซวี่มีมากมาย เมื่อมาถึงรุ่นแม่ทัพเซวี่ล้วนให้กำเนิดแต่บุตรชาย ไม่มีบุตรสาวแม้แต่คนเดียว เจ้าของร่างเดิมรูปโฉมงดงามแบบนางน่ารัก แวบแรกที่เห็นคล้ายตุ๊กตาตัวน้อยที่ปั้นขึ้นจากแป้ง ดังนั้นทันทีที่เข้าจวนจึงได้รับความรักความโปรดปรานจากทุกคน

แต่ไหนแต่ไรพี่ชายน้องชายทั้งหลายมักกลั่นแกล้งนาง มีของติดอันใดล้วนนำมาวางตรงหน้านางเพื่อให้นางชมเชย นานวันเข้าจึงบ่มเพาะนิสัยทำตามอำเภอใจให้นาง สุหยินผู้เฒ่าของตระกูลชื่นชอบนางที่สุด มักอุ้มนางให้นั่งตักตน ก่อนขึ้นบรรดาหลานชายแล้วเอ่ยว่า “ตั้นเอ๋อร์ ในบรรดาพี่ชายน้องชายเหล่านี้ เจ้าชื่นชอบผู้ใดที่สุด หากเจ้าชอบก็เลือกเขา ย่าจะให้เขาเป็นสามีของเจ้า”

เจ้าของร่างเดิมกวาดดวงตากลมโตมรอบหนึ่ง สุดท้ายชี้นุตรชายคนรองของภริยาเอกของแม่ทัพเซวี่ กล่าวว่า “ข้าชอบพี่จี๋หมิงเจ้าค่ะ”

เด็กชายผู้ถูกเรียกขานเผยสีหน้าท่าทางไม่ยินยอม สุหยินผู้เฒ่ากลับ

หัวเราะระรื่นเสียงดัง กล่าวอย่างเด็ดขาดว่า “ดี เช่นนั้นเชอร์จี้หึงดาวปีศาจน้อย
ผู้นี้เป็นสามีของเจ้าแล้ว เจ้าต้องช่วยยาตุแลเขาให้ดีเสีย!”

เจ้าของร่างเดิมตอบรับเสียงใส “เจ้าค่ะ” จากนั้นก็กอดเด็กชายพลาง
ร้องเรียกสามี หยอกเย้าจนทุกคนหัวเราะครื้นเครง ไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญ
กับคำสัพยอกเช่นนี้ มีเพียงเจ้าของร่างเดิมที่จดจำไว้ในใจอย่างลึกซึ้ง จดจำ
มายาวนานถึงสิบปี เพียงพริบตาเหล่าหัวไขเท้าน้อยทั้งหลายก็เติบโตใหญ่
กลายเป็นหนุ่มน้อย ส่วนเจ้าของร่างเดิมก็ถึงวัยออกเรือนได้แล้ว

ซูฮยินผู้เฒ่าถามนางว่าคิดเห็นอย่างไร นางกระปิตกระบวนกล่าวถึง
เรื่องซ้ำชั้นในวัยเยาว์ ซูฮยินผู้เฒ่ารู้สึกซาบซึ้งบุญคุณที่หมอลินช่วยชีวิต
บุตรชายตน จึงตอบตกลง ขณะแม่ทัพเชอร์จี้ไม่มีความคิดเห็นใดกับเรื่องนี้
เหินชื้อหรือเชอร์ซูฮยินไม่พอใจเรื่องนี้มากแต่กลับมิกล้าคัดค้าน

เชอร์จี้หึงอายุเท่าเจ้าของร่างเดิม เพิ่งสิบห้าปีเช่นกัน ยังเป็นเด็กหนุ่ม
ที่ไม่รู้ผิดรู้ชอบ แล้วจะมีความคิดความอ่านได้อย่างไร ผู้อาวุโสในเรือน
เห็นดีเห็นงาม เขาย่อมไม่มีสิทธิ์กล่าวคำ อยางไรเสียทุกคนก็ผ่านกันมาเช่นนั้น
ดังนั้นเรื่องการแต่งงานของทั้งคู่จึงตกลงกันทั้งอย่างนี้ หากทุกอย่างราบรื่น
พอพวกเขาอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ก็จัดงานมงคลได้

กล่าวกันว่า “ช่วงเวลาที่เหมาะสมยากจะมาถึง หนทางไปสู่ความสุข
มักเต็มไปด้วยอุปสรรค” หากเรื่องใดยึดเยื้อเนิ่นนาน ย่อมเกิดการพลิกผัน
อย่างยากจะหลีกเลี่ยงขึ้นเนื่องๆ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ยึดเยื้อมานานถึงสามปี
ความรู้สึกของเจ้าของร่างเดิมไม่เปลี่ยนแปลง กลับยิ่งรักเชอร์จี้หึงอย่าง
ลึกซึ้ง แต่เชอร์จี้หึงแยกแยะได้ว่าความรักคือสิ่งใด ความรู้สึกระหว่าง
คนในครอบครัวคือสิ่งใด ในปีที่เขาใกล้ครบสิบแปดปีบริบูรณ์เขาก็ได้พบกับ
คนแห่งโชคชะตา

คนผู้นั้นนามว่าอู่เชวียนเฉ่า เป็นหมอดตัวน้อยในโรงยาแห่งหนึ่ง เป็น
เด็กกำพร้าไร้บิดามารดาเช่นกัน ทว่ากลับพึ่งน้ำพักน้ำแรงของตนพุงกิจการ
ของครอบครัว ปกตินางชอบไปเก็บสมุนไพรในป่านอกเมือง จึงพบกับ
เชอร์จี้หึงที่ถูกงูพิษฉกโดยบังเอิญ นางกริตรอยเขียวงูแล้วดูพิษออกให้เขา
ตรงนั้น และยังพาเขามารักษาตัวที่โรงหมอของตนด้วย

สิบกว่าวันผ่านไป บาดแผลของเชอร์จี้หึงหายเป็นปกติ แต่เขากลับ

มีความรักลึกซึ้งต่ออู่เชวียนเฉ่าที่ดูแลเขาอย่างดี ทั้งสองคน คนหนึ่งงดงามแบบบาง อีกคนหล่อเหลาสูงใหญ่ นิสัยใจคอเข้ากันได้ มีความเข้าอกเข้าใจกัน ถือเป็นคู่สวรรค์สรรค์สร้าง พวกเขาทั้งคู่รักกัน ซึ่งเป็นไปตามจังหวะเวลาและเป็นขั้นเป็นตอน ยังมีพันธสัญญากันลับๆ ด้วย

หลังกลับจวน เซอร์จี้หมิงรีบไปพบฮูหยินผู้เฒ่า ไวยวายขอยกเลิกงานแต่งงานกับเจ้าของร่างเดิม ฮูหยินผู้เฒ่าและแม่ทัพเซวี่ล้วนเป็นผู้รักษาสัจจะให้ความสำคัญกับความรู้สึกและความชอบธรรม ย่อมไม่เห็นด้วยกับการกระทำที่ไร้เหตุผลของเขาคือเป็นธรรมดา จึงจับตัวเขาเอาไว้

ผู้ที่อยู่ในห่วงแห่งความรักอันเร่าร้อนย่อมมีอารมณ์รุนแรง แล้วจะยอมพ่ายแพ้ที่ใด เซอร์จี้หมิงเกลี้ยกล่อมผู้อาวุโสไม่สำเร็จก็ไปโน้มน้าวเจ้าของร่างเดิม ไปๆ มาๆ เจ้าของร่างเดิมก็เริ่มทรบสลายสนกลใน จวยจังหวะที่เขาออกไปข้างนอกแอบตามไป และพบความลับของเขากับอู่เชวียนเฉ่าเข้า

คราวนี้แห่เรียงเด่นเข้าอย่างจัง พลันนั้นเจ้าของร่างเดิมเรียกบ่าวไว้ใช้ร่างกายกำยำจำนวนหนึ่งมาพังโรงหม้อของอู่เชวียนเฉ่า และยังทำลายชื่อเสียงของนางไปทั่ว ทำให้อู่เชวียนเฉ่าเดือดดาลจนตัดสัมพันธ์กับเซอร์จี้หมิง เซอร์จี้หมิงทะเลาะกับเจ้าของร่างเดิมใหญ่โต ก่อนขโมยม้าตัวหนึ่งออกเดินทางไปหาเซวี่ปวย่งพี่ชายคนโตของเขาที่ชายแดนตามลำพัง

อู่เชวียนเฉ่าไม่ทราบเรื่องการเดินทางของเซอร์จี้หมิง ทว่าดูเหมือนนางรู้สึกถึงบางอย่างได้ จึงออกเดินทางจากบ้านเกิดมุ่งหน้าสู่ชายแดนเช่นกัน ระหว่างทางยังฝึกฝนวิชาแพทย์ช่วยชีวิตผู้คน ความสัมพันธ์ของพวกเขาทั้งคู่จะตัดก็ตัดไม่ขาด จัดการก็ไม่ชัดเจน เดิมตั้งใจจะแยกจากกันอย่างสิ้นเชิง แต่สุดท้ายกลับมาพัวพันกันอีกครั้ง

ฮูหยินผู้เฒ่าทำได้เพียงเอ่ยปากอย่างจบนปัญญาให้หลานชายรับอู่เชวียนเฉ่าเป็นอนุภรรยา แต่คาดไม่ถึงว่าอู่เชวียนเฉ่าผู้นี้กลับเป็นสตรีที่ทะนงในศักดิ์ศรีและมีความคิดความอ่านเป็นของตนเอง ยืนคำขาดไม่ขอเป็นอนุภรรยา

ความรักแบบคนในครอบครัวที่มีอยู่เพียงน้อยนิดที่เซอร์จี้หมิงมีต่อเจ้าของร่างเดิมลดน้อยถอยลงจนไม่เหลือแล้ว เขาเขียนจดหมายบอกกล่าวกับฮูหยินผู้เฒ่าว่าหากไม่อนุญาตให้อู่เชวียนเฉ่าแต่งงาน จีวตนี้เขาจะ

ไม่กลับเมืองหลวงอีก ผู้ใดชอบพอเจ้าของร่างเดิมก็ให้เขาแต่งไป เขายอมตาย แต่ไม่มีทางยอมร่วมหอลงโรงกับนาง

เจ้าของร่างเดิมเห็นจดหมายฉบับนี้โดยบังเอิญพลันคลุ้มคลั่ง ขโมยมาแล้วเดินทางสู่ชายแดนเช่นกัน โดยติดตามอยู่ข้างกายเซว้จี้หมิงตลอดเวลา

วันหนึ่งเซว้จี้หมิงได้รับการกิจให้ไปสอดแนมที่ค่ายศัตรู ทว่าเจ้าของร่างเดิมกลับคิดว่าเขาแอบนัดพบกับอู่เซวียนเผ่าที่หมู่บ้านใกล้เคียงๆ ตามลำพัง จึงตั้งแผนล่อของเขาไว้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ให้เขาไป เซว้จี้หมิงใช้ดาบฟันแขนเสื้อทิ้ง ก่อนจากไปอย่างซุ่มเคื่อง เจ้าของร่างเดิมควมมาไล่ตามอย่างไม่ลดละ

เขาออกไปปฏิบัติภารกิจ ยามเผชิญหน้ากับศัตรู หากศัตรูพบความเคลื่อนไหวใด ทหารทั้งหมดล้วนต้องตาย แต่เจ้าของร่างเดิมไม่รู้จักจัดลำดับความสำคัญแม้แต่หน่อย มองความรักใคร่ของหนุ่มสาวยิ่งใหญ่กว่าผืนฟ้า การกระทำของนางสร้างความไม่พอใจอย่างยิ่ง หากไม่ใช่เพราะเห็นแก่แม่ทัพเซว้ ทหารทั้งหลายคงเตะส่งนางไปยังขอบฟ้าไปแล้ว

ทว่าต่อให้นางไม่เป็นที่ชื่นชอบอย่างไร การมองนางเดินเข้าสู่ความตายก็มีใช้เรื่องสมควร บรรดาทหารติดขัดที่ชายหญิงไม่สมควรแตะเนื้อต้องตัวกัน จึงมิกล้าห้ามปราม ทำได้เพียงไปหาเซว้บ้วยง

เซว้บ้วยงควมมาตามไปทันควัน เขาขวางนางเอาไว้อย่างยากลำบาก แล้วดึงนางมานั่งบนหลังม้าของตนเตรียมเดินทางกลับ ทว่าเจ้าของร่างเดิมเดือดดาลเป็นล้นพ้น จึงดึงปิ่นปักผมบนศีรษะแทงลาคอม้า ทำให้ม้าพยศขึ้นทันควัน แล้วสลัดทั้งคู่ตกลงมา

เจ้าของร่างเดิมเป็นคุณหนูแบบบาง พอตกจากหลังม้าได้รับบาดเจ็บที่ข้อเท้ายอมลุกไม่ขึ้น ครั้นเห็นว่าม้ายกขาคุ้ยหน้าขึ้นสูงใกล้จะย่ำทรวงอกนางจนแหลกลาญ เซว้บ้วยงที่ได้สติคืนมาอย่างรวดเร็วพลิกตัวขึ้นปกป้องนางเอาไว้ในอ้อมอก ทว่ากระดูกสันหลังของเขากลับถูกม้าย่ำหลายต่อหลายทีจนกระดูกเอหัก

เจ้าของร่างเดิมหวาดผวาโดยสมบูรณ์ กอดเซว้บ้วยงร่ำไห้โฮใหญ่ ไม่รู้ว่าสมควรทำอะไร เป็นทหารสองนายที่ไล่ตามหลังกามหาพวกราชทั้งสองคนกลับค่าย ทว่าสิ่งเลวร้ายยิ่งกว่ายังไม่ถึง เซว้บ้วยงไม่เพียงได้รับ

บาดเจ็บสาหัสภายใน ยังไ้เป็นเลือดติดต่อกันเดือนเศษ และสองขาของเขา
สูญเสียความรู้สึกอย่างสิ้นเชิง

เดิมเขาเป็นผู้ที่มีความสามารถโดดเด่นในบรรดาคนสกุลเซวี่รุ่นนี้
เป็นแม่ทัพใหญ่ผู้ไร้เทียมทาน รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง เป็นขุนนางคนสำคัญ
ที่แม้แต่ฮ่องเต้ยังชื่นชมและมอบหมายหน้าที่สำคัญให้ แต่คาดไม่ถึงว่าอายุ
เพียงยี่สิบต้นๆ ชีวิตที่เหลือของเขาก็พังภินท์ไม่เป็นท่า

นับแต่นั้นเขาไม่สามารถเข้าสมรภูมิรบประหัตประหารศัตรู สร้าง
คุณูปการ ยิ่งไม่สามารถเดินทางไปทุกหนทุกแห่งโดยไร้อุปสรรค ความแค้น
ของเขา อุดมการณ์ของเขาถูกแทนที่ด้วยความมิดมิดและสิ้นหวังโดยพลัน
เมื่อเขาที่พอมชุกถูกส่งกลับเมืองหลวง สูหุยินผู้เฒ่าเป็นลมล้มลงตรงนั้น
เมื่อฟื้นขึ้นก็ล้มป่วยติดต่อกันหลายเดือน กำลังวังชาลดลงทุกเมื่อเชิ้อวัน

เซวี่สูหุยินไ้รกรเกลียดเจ้าของร่างเดิมเข้ากระดูกดำ ก่นด่าใหญ่โตว่า
นางเป็นตัวกาลกิณี ยังโทะแม่ทัพเซวี่ที่ตอบแทนบุญคุณนางโง่เขลา ชดใช้
ด้วยชีวิตของบุตรชายทั้งคู่ เจ้าของร่างเดิมที่ถูกพะเน้าพะนอเอาใจจนหลง
กลายเป็นคนที่คนตระกูลนี้ไม่ต้อนรับมากที่สุด แม้แต่สูหุยินผู้เฒ่าที่เอ็นดูนาง
เสมอมาก็ไม่ยินยอมพบหน้านางอีก

เจ้าของร่างเดิมอดทนกล้ำกลืนมาครึ่งเดือน ระหว่างนั้นมิได้ไปเยี่ยม
เซวี่ปั่วยงแต่อย่างใด และได้กล่าวขอโทษผู้ใด กลับกันไนใจนางพะวงถึง
แต่เซวี่จี้หึง

หลังเกิดเหตุการณ์นี้ เซวี่จี้หึงและอู่เซวี่ย่นเฒ่าก็เดินทางกลับ
เมืองหลวง พวกเขาไม่ตกลงปลงใจกัน แต่ก็ไม่ได้แยกจากกันอย่างสิ้นเชิง
น่าจะต้องพัวพันกันอีกหลายปีจึงจะเกิดผลลัพธ์ ผู้อาวุโสสกุลเซวี่คล้าย
ยอมรับเรื่องราวของพวกเขาโดยปริยาย มิกล่าวโต้แย้ง แม้แต่สูหุยินผู้เฒ่า
ก็ลืมหินตาข้างหนึ่งหลับตาข้างหนึ่ง ไม่สนใจแต่อย่างใด

เจ้าของร่างเดิมอยากไ้วยว้ายอยากร้องเรียน แต่คนสกุลเซวี่ซึ่งชังนาง
เข้ากระดูกดำ ผู้ใดจะสนใจความรู้สึกของนางเล่า นางจึงทราบวาตนเป็นเพียง
คนนอกที่พำนักอยู่ที่นั่นเท่านั้น คนสกุลเซวี่ดีต่อนาง นั้นเพราะพวกเขาคิดใจดี
เมื่อคนสกุลเซวี่เก็บความใจดีพวกนี้กลับคืน นางก็ลั่นไ้รหนทาง พรากจาก
สกุลเซวี่ พรากจากความรักของแม่ทัพเซวี่และสูหุยินผู้เฒ่า นางก็กลายเป็น

คนที่ไม่สลักสำคัญอันใด

สองเดือนต่อมา เซอร์ฮูหยินอดทนกับนางต่อไปไม่ได้อีก จึงซื้อเรือนเล็ก
หลังหนึ่ง และยังแบ่งเงินให้จำนวนหนึ่งเตรียมส่งตัวนางจากไป

ถึงหลินตันได้รับความทรงจำ แต่ก็ทราบว่ ผู้ที่มีไฟดีในมือแต่เสียหมด
หน้าตักอย่างเจ้าของร่างเดิมสมควรแล้วจริงๆ

ศิวะ

หมวด 2

หลินตื่นไม่ใช้เจ้าของร่างเดิม นางไม่เพียงไม่หึงผยอง หรือกำเริบเลิບसान ยังไม่ตื่นจนสุดขีด หากออกจากสกุลเซวไปใช้ชีวิต ภายนอกตามลำพัง ก็ไม่ต้องกังวลว่าผู้อื่นจะสังเกตเห็นความผิดปกติหรือ ก่อปัญหามากมายให้ ด้วยนางยังมีเงินจำนวนหนึ่งในมือ เพียงพอให้ใช้ชีวิต อยู่อย่างมั่นคง และนางยังมีความสามารถติดตัว สามารถเลี้ยงดูตนเองได้ อย่างสบาย

แม้นางสูญเสียความทรงจำ แต่เมื่อไตร่ตรองว่าสมควรหาเลี้ยงชีพ อย่างไร ในสมองก็มีตัวเลือกมากมายผุดขึ้นตามสัญชาตญาณ เช่น การ ทำอาหาร การเข้าร่วมกองทัพ การเย็บปักถักร้อย ทักษะเหล่านี้คล้าย ซึมซาบเข้าไปในจิตวิญญาณของนาง ไม่ว่านางจะเปลี่ยนแปลงตัวตนอีกครั้ง ก็ไหน ทักษะเหล่านี้ก็จะไม่หายไป

อย่างไรก็ดีเมื่อนางเดินไปถึงประตูหลัง กลับยืนนิ่งไม่ไหวติง เซวบ่วง เป็นอัมพาตเพราะช่วยนาง หากนางจากไปเช่นนี้แล้วเราจะเป็นอย่างไร ชาตินี้ เขาจะยืนขึ้นได้อีกครั้งหรือไม่ เขายังสานต่อความฝันและการแก้แค้นของเขา ได้หรือไม่

หลินตื่นเป็นผู้ที่แบ่งแยกบุญคุณและความแค้นชัดเจน ให้ความสำคัญ กับความรู้สึกและความชอบธรรม เจ้าของร่างเดิมสามารถจากไปอย่างไร้กังวล ตัดขาดทุกสิ่งทุกอย่างไว้เบื้องหลังแล้วไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ แต่นางทำไม่ได้

แม้ออกจากสถานที่แห่งนี้ไป สถานที่ที่นางพำนักก็ยังคงเป็นเรือนที่สกุลเซวร์ซื้อให้นาง เงินทองที่ใช้จ่ายก็ยังคงเป็นเงินทองที่สกุลเซวร์เตรียมให้นาง แล้วนางจะสบายใจได้อย่างไร ขณะนี้เจ้าของร่างเดิมคือนาง นางก็คือเจ้าของร่างเดิม นางจำต้องตอบแทนน้ำใจของเจ้าของร่างเดิม และจำต้องชดใช้บาปกรรมที่เจ้าของร่างเดิมเคยก่อไว้ นี่เป็นความรับผิดชอบที่นางมีอาจหลบเลี่ยง

“เข้าไปไปแล้ว” นางหมุนตัวเดินไปยังทิศทางของลานหลัก

“เจ้าว่ากระไรนะ เจ้ากลับมาประเดี๋ยวนี้!” หญิงรับใช้ที่รับผิดชอบส่งตัวนางออกไปตกตะลึง

หลินตันเดินเร็วรี่ เพราะความสูงศักดิ์ของเจ้าของร่างเดิมยังพอมืออยู่ แม้ป่าวที่พบเจอนางระหว่างทางจะเผยสีหน้าประหลาดใจ ทว่ากลับมิกล้าขัดขวาง พอนางผ่านประตูญชวาที่กั้นระหว่างเรือนหน้ากับเรือนในและกำลังจะมาถึงลานหลัก กลับได้ยินเสียงร่ำไห้คร่ำครวญดังมาจากด้านใน และยังมีเสียงสตรีผู้หนึ่งเอ่ยอย่างจนปัญญาว่า “เซวร์ฮูยีน ข้าเองก็ไม่อยากกระทำเช่นนี้ แต่ชิงฟางของข้าอายุเพียงสิบห้าเท่านั้น ข้าจะตัดใจส่งนางมาเป็นหม้ายได้อย่างไร เจ้าจะทำอย่างไรหากบุตรสาวเจ้าพบเจอเรื่องเช่นนี้”

เซวร์ฮูยีนไม่เอ่ยวาจาเนิ่นนาน ทว่าฮูยีนผู้เฒ่ากลับถอนหายใจเอือกใหญ่ กล่าวอย่างโรยแรงว่า “เอาเถิดๆ เรื่องร้ายบางเรื่องจะเกิดขึ้น ยากนักจะคาดการณ์ล่วงหน้า ชะตาชีวิตของบ่าวของข้าเป็นเช่นนี้โทษผู้ใดมิได้ พวกข้าคืนไปบันทึกวันเดือนปีเกิดและหนังสือสมรสให้เจ้าแล้ว เจ้ากลับไปเกิด”

สตรีผู้นั้นยังมีทศนคติใจ เซวร์ฮูยีนหรือเหวินซือกก็กล่าวอย่างเกรี้ยวกราดว่า “อันใดที่ว่าโทษผู้อื่นมิได้ ที่บ่าวกลายเป็นเช่นนี้ สมควรถือโทษนางเด็กสาวเลวสกุลหลินคนนั้นมากที่สุด รองลงมาเป็นนายท่าน ต่อมาเป็นท่าน หากพวกท่านพึงที่ข้าเกลียดกล่อมแต่แรก ส่งตัวนางจากไป บ่าวขอมไม่มีทางเป็นอย่างเช่นวันนี้ บุตรชายผู้มีชีวิตสุดแสนรันทดของข้า เจ้าไร้สองขาไร้ตำแหน่งขุนนาง แม้แต่ภรรยาที่ไม่มี ชีวิตหลังจากนี้ของเจ้าสมควรดำรงอยู่อย่างไร.....”

เสียงร่ำไห้อย่างคนใจสลายดังลอดออกมาจากในห้องอย่างต่อเนื่อง ฮูยีนผู้เฒ่านั่งเจียบราวกับรู้สึกผิด สตรีผู้มาขอยกเลิกงานวิวาห์ผู้นั้นกลับ

ปลอบใจข้าแล้วข้าเล่า ชวนให้ลำบากใจยิ่งนัก

ฟังถึงตรงนี้ หลินตั้นก็ไม่ลังเลอีก นางผลักประตูเดินเข้าไปคุกเข่า
เอ่ยว่า “สุหยินผู้เฒ่า ข้าไม่ไปแล้วเจ้าค่ะ ขอท่านได้โปรดให้ข้าอยู่ต่อเถิด”

“เจ้ายังมีหน้ากลับมาอีกกรี! พ่อบ้าน ไส่นางออกไป!” เซว้สุหยิน
ลืมหูลืมร้องไห้ในบัดดล

สตรีที่ยืนด้านข้างประเเมนหลินตั้นด้วยแววตาประหลาดระคนหยาม
เหยียด เห็นได้ชัดว่าทราบถึงพฤติกรรมอันโหดเหี้ยมของสตรีผู้นี้แล้ว

สุหยินผู้เฒ่าหลับตาลง ถอนหายใจกล่าวว่า “เจ้าไม่ไปแล้วจะท้ออันใด
ได้อีก ตระกูลข้าใจกว้างต่อเจ้าถึงที่สุดแล้ว ท่านพ่อเจ้าช่วยชีวิตบุตรชายข้า
ส่วนหลานชายข้าสูญเสียสองขาเพื่อช่วยเจ้า พวกเราไม่มีใครติดค้างใครอีก
ปล่อยให้เป็นเช่นนี้เถิด เจ้าประหยัดใช้हार้อยตำลึงเงินนั้น หรือนำไปซื้อ
ที่ดินที่นา ย่อมมีต้องกังวลกับชีวิตบั้นปลายอีก”

หลินตั้นคุกเข่าโขกศีรษะเสียงดังสามทีเจี๊ยบ ๆ กล่าวเนิบช้าว่า
“คนสกุลเซว้ไม่ได้กระทำเรื่องใดที่อื้อฉาวต่อข้า แต่ท่านกล่าวว่าพวกเรา
ไม่ติดค้างกันอีก นี่เป็นคำกล่าวที่ไม่ถูกต้อง หากไม่ใช่เพราะท่านแม่ทัพพาข้า
กลับมาอบรมเลี้ยงดู ข้าคงตายอยู่ที่ชายแดนนานแล้วเจ้าค่ะ นี่เป็นชีวิตแรก
ที่พวกท่านให้ข้า ถือว่าซดใช้บุญคุณของท่านพ่อข้าแล้ว ส่วนพี่ใหญ่ช่วยข้า
รับกบเท้าม้า ถือเป็นชีวิตที่สองที่พวกท่านให้ข้า ข้ายังมีได้ซดใช้ จะจากไป
ทั้งอย่างนี้ได้ได้อย่างไรเจ้าค่ะ กล่าวไปแล้ว สุดท้ายก็ยังเป็นข้าที่ติดค้างสกุลเซว้
มากกว่าเจ้าค่ะ”

กล่าวจบ หลินตั้นก็โขกศีรษะเสียงดังอีกสามที กล่าวต่อว่า “ท่านพ่อ
ท่านแม่ข้าล้วนเป็นผู้สืบทอดตระกูลแพทย์ ข้าจะคิดหาวิธีรักษาพี่ใหญ่ให้หายดี
หากรักษาไม่หาย ข้าจะรับผิดชอบดูแลพี่ใหญ่ตลอดชีวิต ไม่มีผู้ใดยินยอม
แต่ให้เขา ข้าจะแต่งเอง! ขอท่านได้โปรดสนับสนุนด้วยเถิดเจ้าค่ะ!”

สุหยินผู้เฒ่าลืมหูลืมดวงตาขุ่นมัวทั้งคู่ขึ้นในที่สุด มองนางพลางกล่าวเสียง
ลั่นเครือ “หากเจ้ารู้ประสาอย่างยามนี้เสมอมา เรื่องราวจะมาถึงขั้นนี้หรือ!
สายไปแล้ว สายไปเสียแล้ว!”

หลินตั้นโขกศีรษะอีกครั้ง กล่าวอย่างแน่วแน่ว่า “เหตุเพราะเรื่องราว
ขึ้นอยู่กับการกระทำของมนุษย์ เพียงมีใจ ไม่ว่าเริ่มเปลี่ยนแปลงเมื่อใดย่อม

มีสายเกินควร ท่านได้โปรดให้ข้าอยู่ต่อเถิดเจ้าคะ หากวันนี้ข้าก้าวพ้นธรณี ประตูนี้นี้ไป แล้วละทิ้งพี่ใหญ่เอาไว้เพียงลำพัง ข้าคงเสียใจชั่วชีวิต ชีวิตของข้าพี่ใหญ่เป็นผู้มอบให้ ข้าจะคืนให้เขาเจ้าคะ!”

เมื่อเห็นสีหน้าเด็ดเดี่ยวของนาง สุหิณผู้เฒ่าก็ตะลึงงัน ในระยะเวลาอันสั้นกลับยากที่จะตัดสินใจ

เชว้สุหิณพุ่งเข้าไปทาบตีนาง บริภาษว่า “เจ้าตัวกาลกิณี เจ้าหวังจะใช้ชื่อบัวงพำนักในจวนเราต่อใช่หรือไม่ เจ้ามีอาจะทิ้งเกียรติยศความมั่งคั่ง มีอาจะละตัวตนบุตรีแห่งจวนแม่ทัพ ยิ่งมีอาจะทิ้งจี๋หมิงใช่หรือไม่ ข้าไม่มีทางให้เจ้าสมหวัง เจ้าไสหัวไปประเดี๋ยวนี้!”

หลินตันไม่หลบหลีกและไม่ต่อต้าน เพียงมองตรงไปยังห้องโถง สีหน้าท่าทางของนางเวลานี้คล้ายคลึงกับแม่ทัพผู้เฒ่าเชว้ผู้เกรียงไกรที่พลีชีพในสนามยุทธ์ เรียกความทรงจำมากมายของสุหิณผู้เฒ่ากลับคืนมาในพริบตา สุหิณผู้เฒ่ามิกล้ามองอีกมิกล้าคิดอีก หลับตาลงตรึงตรงงน้นนาน สุดท้ายก็โบกมืออย่างไ้เร็วแรง “เอาเถิด เจ้าอย่าอยู่ก็อยู่ เพียงแต่เจ้าอย่าหลงลืมคำพูดในวันนี้ของเจ้า หากการกระทำของเจ้าเหมือนเดิม ก่อปัญหาได้อีก ข้าจะสั่งให้คนส่งตัวเจ้าออกไปทันที!”

สุดท้ายก็เป็นเด็กที่ตนเลี้ยงมากับมือ สุหิณผู้เฒ่ายินยอมที่จะให้โอกาสอีกฝ่ายอีกครั้ง นางไม่คาดหวังว่าหลินตันจะรักษาลานชายนางให้หายดีได้ เพราะอย่างไรหลินตันก็เพิ่งเริ่มเล่าเรียนวิชาแพทย์เอาيامนี้ อย่างไรก็ตามก็เข้าไปข้างแล้ว

“ขอบพระคุณที่ท่านตอบตกลงเจ้าคะ!” หลินตันโน้มตัวลงคำนับขอบคุณ จากนั้นผลักเชว้สุหิณออกแล้วลุกขึ้น จากไปโดยไม่เป็นหน้ากลับมาอีก

เชว้สุหิณโกรธเกรี้ยวจนนัยน์ตาแดงก่ำ ถามเชิงตำหนิ “ท่านแม่ไฉนท่านถึงให้นางเด็กสารเลวนั้นอยู่ต่อเจ้าคะ ท่านรู้สึกว่านางยังทำลายชีวิตของบัวงและจี๋หมิงไม่พออีกหรือเจ้าคะ นางเป็นตัวปัญหาทำให้ครอบครัวพวกเราไม่สงบสุข คนเนรคุณเยี่ยงนี้ อย่างไรก็ตามก็เลี้ยงไม่เชื่องหรือเจ้าคะ!”

“พอได้แล้ว เจ้าหยุดพักเสียบ้างเถิด! ยามนี้บัวงกลายเป็นเช่นนี้แล้ว ยังมีสตรีตระกูลไฉนยอมแต่งงานให้เขา หลังพวกเราจากไป เจ้าหวังให้

พวกพี่น้องและพี่สะใภ้ น้องสะใภ้ดูแลเขาหรือ เขาจะทนได้นานเพียงใด หากข้างกายไร้ผู้ดูแลอย่างรอบคอบ”

“แต่...แต่ก็มีอาจให้หลินตันล่อยหน้าล่อยตาต่อหน้าเขาจะเจ้าคะ! หลินตันเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาต้องเป็นเช่นนี้!” สีหน้าของเซวี่ฮุยยืนผ่องคลายลงเล็กน้อย

“หากเขาจับไม่ไหวให้มาแย่งกับข้า ข้ายอมส่งตัวหลินตันออกไป”

หลังจากขาพิการ หลานชายก็ไม่พูดไม่จามาสามเดือนแล้ว กินดื่ม น้อยนัก หากไม่ใช่เพราะแม่ทัพเซวี่ไปเยี่ยมให้กำลังใจเขาบ่อยครั้ง ถึงกับ ก่นด่าว่าเขาไร้ความสามารถ เขาคงฆ่าตัวตายไปนานแล้ว เขาปิดกั้นตนเองจาก โลกภายนอกอย่างสมบูรณ์ หากเขามีปฏิกิริยาต่อการใกล้ชิดของหลินตัน ที่เป็นต้นเหตุให้เขากลายเป็นเช่นนี้บ้าง แม้เป็นความโกรธแค้นหรือขับไล่ไล่ส่ง ก็ตาม ถือว่าเป็นเรื่องดี

เพราะไต่ตรงถึงตรงนี้ ฮุยฮุยผู้เฒ่าจึงตอบตกลงตามคำขอของ หลินตันที่จะให้นางดูแลหลานชาย ส่วนเรื่องการรักษาหลานชายอันใดนั้น นางมิกล้าคาดหวัง

เซวี่ฮุยนึกล้ายคิดถึงจุดนี้เช่นกัน ลังเลเนิ่นนานค่อยโบกมือเอ่ยว่า “เจ้าคะ เช่นนั้นก็ให้นางลองดูเถิด”

เซวี่ฮุยนึกขบคิดหาวิธีมากมายเพื่อรักษาสองขาของบุตรชาย ถึงขนาด เปลี่ยนหมอล่วงไปหลายคนแล้ว กลับไม่สามารถช่วยได้ กระทั่งยามนี้ นางไม่คาดหวังกับเรื่องนี้อีก กลับกันยิ่งเกรงว่าบุตรชายจะฝ่อาอุปสรรคในใจ ไม่ได้จนทำร้ายตนเอง ทุกวันนี้เขากินน้อยลงคำหนึ่ง ดื่มน้อยลงถ้วยหนึ่ง เซวี่ฮุยนึกวิตกกังวลจนนอนไม่หลับ มิหนำซ้ำเขายังไม่พูดไม่จาติดต่อกัน ร่วมสามเดือน

ขึ้นเป็นเช่นนี้ต่อไป นางกลัวเหลือเกินว่าเพียงนางคลาดสายตาครู่หนึ่ง บุตรชายจะจากไปชั่ววันจันทร์ นัยน์ตาวาววับดังดวงดาราของเขาคุ่นั้น ขณะนี้ ไร้แสงสว่างอย่างสมบูรณ์ มีแต่ความขุ่นมัว หากใช้หลินตันกระตุ้นเขา ให้เขามีปฏิกิริยาอย่างคนมีชีวิตบ้างก็ถือว่าเป็นวิธีการที่ดี

พอใคร่ครวญมาถึงตรงนี้ เซวี่ฮุยนึกสลดความคิดที่จะไล่หลินตัน ออกไปทั้งหมด

หลินตันกลับมาที่เรือนหลังเล็กของเจ้าของร่างเดิม เดินเข้าห้องเก็บของที่เต็มไปด้วยฝุ่น แล้วมองกองตำราแพทย์ที่สูงปานภูเขาแล้วอดถอนหายใจยาวไม่ได้ นางไม่ทราบว่าจะสมควรเปรียบเจ้าของร่างเดิมอย่างไรดี สตรีโง่เขลาเยี่ยงนี้ถือว่าหายากยิ่งในหล้า ก่อนจากไปไม่นำทรัพย์สินล้ำค่าที่สุดที่บิดามารดาทิ้งไว้ให้ตนไปด้วย แต่กลับเก็บเพียงผ้าแพรผ้าไหมและเครื่องประดับนางคิดอย่างไรกัน

ไม่มีทรัพย์สินและไม่มีฝีมือ วันหนึ่งไม่ช้าก็เร็วนางย่อมอัดคัดขัดสนหิวโซ เรืออนจนตายอยู่ข้างถนน...

หลินตันยังคงคิดถึงจนปัญญา ถอนหายใจลงทำความเข้าใจความสะอาดตำราแพทย์ก่อนเก็บลงหีบ สิ่งบ่าวรับใช้ว่า “ช่วยข้าย้ายของไปที่เรือนของพี่ใหญ่ที จากนั้นไปเข้าจะพำนักกับพี่ใหญ่”

“เอ” บ่าวรับใช้ที่วิ่งตามหลินตันมาตลอดทาง แต่อย่างไรก็ไล่ตามนางไม่ทันหนึ่งงัน

“ข้าบอกว่าย้ายของของข้าไปที่เรือนพี่ใหญ่ ข้าจะพำนักกับเขา” หลินตันย้ำอีกครั้งโดยไม่รู้สึกรำคาญแต่อย่างใด

เซวี่บ่วงเป็นผู้มากความสามารถ ขณะพื่อนั่งในเรือนห้อมล้อมรอบกายหลินตันเพื่อประจบประแจงนางอย่างสุดความสามารถ เขากลับฝึกซ้อมวิทยายุทธ์ในสนามประลอง เมื่อพื่อนั่งเติบโตใหญ่และเริ่มทราบข้อดีของการกินดื่มเที่ยวเล่น เขากลับก้าวเข้าสู่สมรภูมิสร้างคุณูปการ เขามีความสามารถทั้งบู๊ทั้งบุ๋น มีไหวพริบและห้าวหาญ เป็นบุรุษที่มีอนาคตสดใสที่สุดในแคว้นฉิน ฮ่องเต้แคว้นฉินเวลานี้เป็นฮ่องเต้ผู้ฮึกเหิม ทะเยอทะยานสูงยิ่ง เขาต้องการรวบรวมแผ่นดินจงหยวนให้เป็นหนึ่งเดียว โดยเดิมมีเซวี่บ่วงเป็นดาบที่คมที่สุดในมือของเขา

เจ้าของร่างเดิมได้รับความโปรดปรานจนไร้ระเบียบวินัย วางอำนาจบาตรใหญ่ ทว่ามิกล้าเสียมารยาทต่อหน้าเซวี่บ่วง ถึงขั้นเมื่อเห็นเขาก็จะหลบให้ไกล แต่ยามนี้นางกลับกล่าวว่าจะย้ายไปพำนักร่วมกับเซวี่บ่วง แล้วจะไม่ให้ตกตะลึงพริ้งพริตได้อย่างไร หญิงรับใช้นิ่งขึงเนิ่นนาน ค่อยถามทวนว่า “ท่านบอกว่าท่านจะย้ายไปพักที่เรือนเซียวเฟิงหรือเจ้าคะ”

“ถูกต้อง” หลินตันก้มหน้าก้มตาเก็บของ

“เช่นนั้นก็ได้เจ้าคะ บ่าวจะไปเรียกคนมาช่วย” หญิงรับใช้รีบเดินออกไป ชั่วครู่ก็พาว่ากลุ่มหนึ่งเข้ามา ย้ายตำราแพทย์ที่กองพะเนินเป็นภูเขาทั้งหมดไปที่เรือนคุณชายใหญ่

หลินตั้นเฝ้าดูพวกเขาขนย้ายตำราแพทย์และตรวจสอบจนแน่ใจว่าไม่มีอันใดขาดหายไป จึงเก็บเสื้อผ้าเรียบ ๆ จำนวนหนึ่งและสี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ¹ ก่อนเดินไปยังทิศทางของเรือนเขียวเฟิงอย่างไม่รีบร้อน นับแต่วันนี้เซว่บ๊วยงเป็นความรับผิดชอบที่นางมีอาจะละทิ้ง ถ้าเขาหายดีนางก็จากไปได้ แต่ถ้าเขาไม่หาย นางจะดูแลเขาตลอดชีวิตที่เหลือของเขา

¹ได้แก่ กระดาษ หมึก พู่กัน และแท่นฝนหมึก

เมื่อ **หลินตัน** สืบตาขึ้นก็ทราบว่ามันความจำเสื่อมอีกหน
นางไม่รู้ว่าโยกถึงกล่าวว่า “อีก”
และนางไม่ชัดเจนว่าโอบนางถึงรู้ว่ามันความจำเสื่อม
กว่านางรู้สึกไม่คุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมรอบข้างทั้งมวล
ประหนึ่งเป็นผู้ถูกรุกเข้ามาทะลุมัน

ที่ภพที่ชาติที่หลินตันผ่านก็ยังมีนามงานเดิม
แม้จะจดจำโลกก่อนไม่ได้ แต่ทักษะต่างๆที่เคยฝึกฝนทุกกพทุกชาติยังคงอยู่
ดังนั้นการที่หลินตันจะเป็นช่างปักเรื่องนาม
หมอเทวดานามอุโซะ หรือนางกู่ตัวแม่ ย่อมไม่ใช่ปัญหา!

หมวดนวนิยาย

Typography: Zinlin Xin

475 หน้า

คำแนะนำ
เนื้อหาแรง
และมีการทารุณเด็ก